

Yarpuz

EdEBiyAT DERGisi

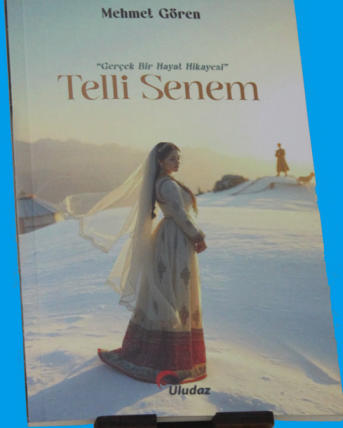
Yıl 7 Sayı 50 Ocak - Şubat 2026

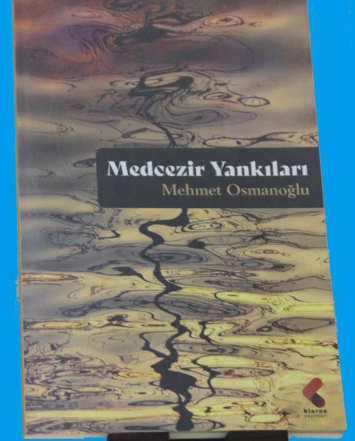
KÜTÜPHANE

Telli Senem
Mehmet Gören

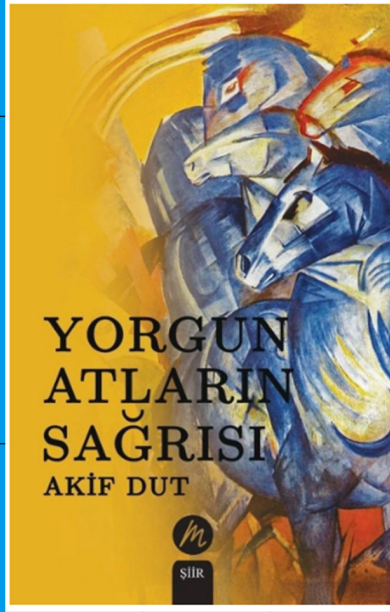

Medcezir Yankıları
Mehmet Osmanoglu

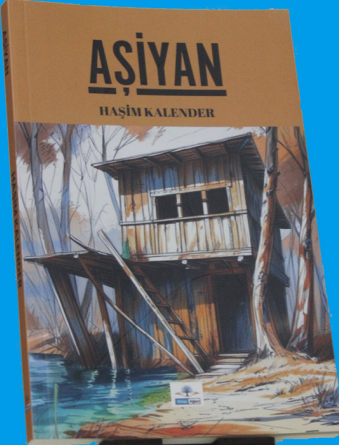

Yorgun Atların
Sağrısı

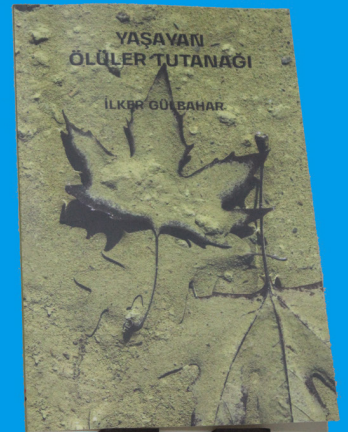
Akif Dut

Aşıyan
Haşim Kalender

Yaşayan Ölüler
Tutanağı
İlker Gülbahar

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni

İlker GÜLBAHAR

Editör

Kazım GÖK

Yayın Kurulu

İlker GÜLBAHAR

Kazım GÖK

Mehmet OSMANOĞLU

Akif DUT

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Akif DUT

Kapak Fotoğrafı

Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebiyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi**Instagram:** yarpuzedebiyatdergisi**Yayın Türü:** Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 7 Sayı: 50 (Ocak-Şubat 2026)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Baskı: FA Ajans - Kahramanmaraş

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlara aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Kahramanmaraş'ın UNESCO tarafından Edebiyat Şehri olarak tescillenmesinin gururu ve bahtiyarlığı ile...

Bilgi Çağı'nda güne yeniliklerle uyanmanın hızına yetişmekte zorlanır olduk. Modernite, insandan bir şeyler götürmekle birlikte ona yepyeni fırsatlar ve imkânlar sunması bakımından yüz yıla damgasını vuruyor. Bu fırsat ve imkânların bizleri ilgilendiren tarafı yayım dünyasına getirdiği kolaylıkların sınırsızlığıdır. 2000'lerin başından günümüze kadar çıkan kitapların haddi hesabı yok. Hür tefekkürün kaleleri dergileri ise bırakın takip etmeyi adlarını bir çırpıda saymak dahi pek mümkün görünmüyor. Bir şair düşünün... *Yayımlandığım Dergiler* başlığıyla önümüze koyduğu liste, bir A4 kâğıdını tika basa dolduruyor. Kısacası dergi cumhuriyetinde yaşıyoruz günümüzde. Aylık, iki aylık, üç aylık farklı periyotlarla çıkıyor dergiler. E-dergi olanlar da var içlerinde matbu olanlar da.

Günümüz insanı teknolojiye, veri hızına uyum sağlamaya çalışsa da iş kitap ve dergiye gelince her şey değişiyor. Görmek yetmiyor. Kâğıda dokunmak, onun kokusunu almak istiyor. Alışlagelmiş, klasik olanı, matbuyu istiyor. Basılı dergiyi daha ciddi, daha ilkeli, daha kararlı ve daha istikrarlı görüyor.

Biz de çok fazla okuyucuya ulaşmak gayesiyle Yarpuz'u basılı dergiler halkasına dahil etmenin uygun olacağı kanaatine vardık. Yazmanın sorumluluk ve vebal gerektirdiği bilinciyle çıktığımız bu yolda 50.sayıya ulaşmanın mutluluğu içindeyiz.

Seksen bin nüfuslu bir ilçede yayım yapan sıradan bir taşra dergisi olarak görmüyoruz biz Yarpuz'u. Görseydik İkinci Yazıları'nın edebiyat dünyasındaki yerini hiçe saymış olurduk.

Ülkemizin dört bir köşesinden gelen eserler; dergimizin özverisine, içtenliğine olan güvenin ve inancın göstergesidir.

Yarpuz ailesi olarak dilimize, kültürümüze hizmet etmeyi görev biliyoruz. Bu bağlamda gelecek nesillerin kalbine dokunmak, onlara ilham vermek ilkemizden de asla vazgeçmeyeceğiz.

Şiir, hikâye ve deneme ağırlıklı 50. sayımızla vaktinize misafir olmaya talibiz.

Yeni sayılarda buluşmak dileğiyle...

Genel Yayın Yönetmeni

İçindekiler

Yasin MORTAŞ İstila	5
Akif DUT Unutulmanın Kıyısı	6
Ahmet KARPINAR Gece Devriyesi.....	7
Tayyib ATMACA Git/me	8
Mehmet MORTAŞ Gölgeinden Uçurtmalar	9
Sündüs Arslan AKÇA Artakalan	10,11,12
Kazım GÖK Gül Çingisi	13
Mehmet Ali TEK Derviş ve Sır	14
Ahmet Serdar OĞUZ Karbonat Güllüğü	15
Mehmet OSMANOĞLU Ücra Feryat	16
Haşim KALENDER Sahte Güçler	17
Yakup GÜMÜŞ Kalmadı	18
Vedat Ali KIZILTEPE Ağlamak Yok	19,20
Ayfer YILDIZ Yağmurun İzi	21,22
Gülçin Yağmur AKBULUT Kuyu	23
Ayşe ARSLAN Çınar	24
İlker GÜLBAHAR Üç Küçürek Hikâye (Başkente Bir Nokta, Çağ Masalı, Masal Bu Ya ...	25,26
Mustafa UÇURUM Peki	27
Ömer Faruk CEBE Bir Modern Çağ Yalnızlığı	28
Hüseyin ÇEVİK Kaçış	29,30
Semih GEÇEN Nedamet Üzerine	31,32
Sevim KARANARLIK Gül Reçeli	33,34

Yasin MORTAŞ

İSTİLA

“sizi Allah’a şikâyet edeceğim.”

–uçurtma bekleyen bir çocuk–

toprak ve suyun ölümüyle
benim hiçbir ilgim yok/olmadı da
ceset yürütülen caddeleri
bana sormayın

ve onurumu sarsan
açmazlar istilacısı adamlar
benim uyruğumdan da değil

akbaba

d

a

i

r

e

d a i r e

sağıldıkça evimizin güvercinine
gök büyümüyor
uçurum abide olmuyor
zamanın tüyleri dökülüyor ellerime

şehrin üzerine akan
bu kanlarla
boyamayın zamanımı
yüzümü güneşe kapatmayın

zaman ve mekân
öylesine sarsmış ki
çatısız evimizi
yaramı saramıyorum yorgunluktan

renksiz hayaller yağıyor odamıza.

Akif DUT

UNUTULMANIN KIYISI

hüznü kuşanıp gelince kapımıza güz yağmurları
savrulup susardı kalbini ateşe tutan pervaneler
sonra bakınca şehla gözleri bulutlarca
bir tutam umut dağılırdı dilinden
ve düşerdi uykumun kıyısına
ellerinin kokusu

iyi geceler sevgilim / hayat
iyi geceler/de yadımda bir melek gölgesi
iyi geceler/de çiçek çiçek açılır kapılar
bir tebessümle dokununca gül aydınlığı sesi
genişlerdi damların kıyısında dağılanan düşlerim
ve genişlerdi ay ışığı vuran göğsüm

yağmur simsiyah bir kararlılıkla ağarken gökten
ve sabır yüzünde mutmain bir hale canlandırdığında
düşümde dağılanan sözler düşerdi toprağa

yarpuz kokan derenin sesi yalnızlığıma yoldaşken
kınalı saçlarına bakıp büyürdü içimde yaşamak türküsü
akarken bakışlarından gönül evime hüznün
iyi gecelerde yorgun sesiyle dolaşan meleğim
seher vakti kara haberin
adım adım ulaşınca şehrim
unutulmanın kıyısında bırakıp gittin beni
dağıldım nefesten bir iplikle hayatı çözen ölümün evinde
ne çiçeklerin kokusu ne suyun tadı kaldı.

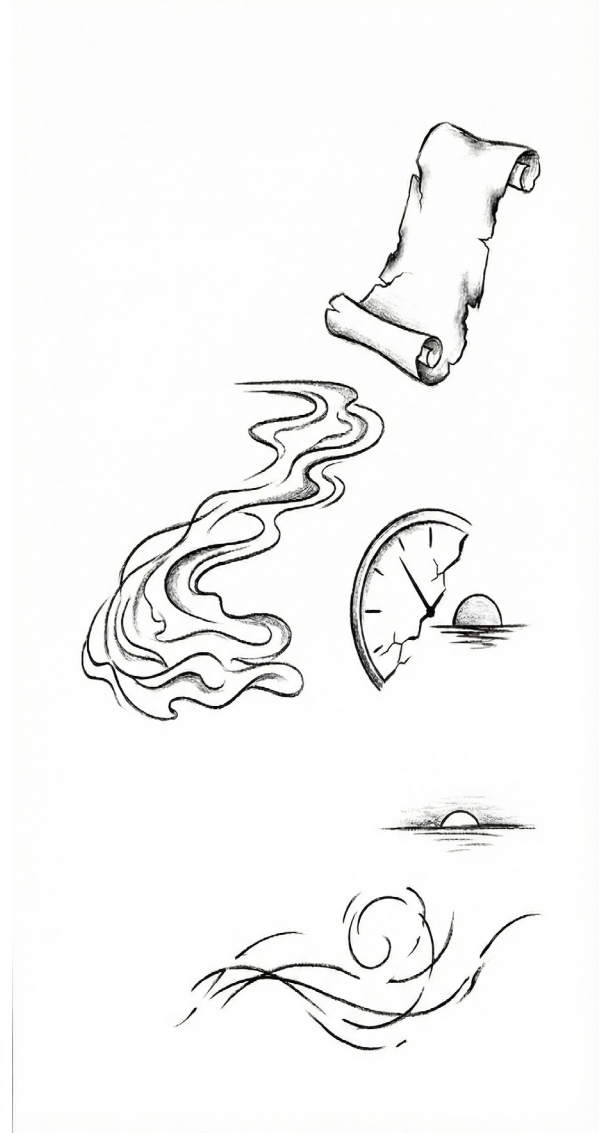
Ahmet KARPINAR

GECE DEVRİYESİ

yorgun ruhum kesik çığlıklar içinde
bu yanık kahverengi kokan dünyayı
suyla ben tanıştırdım
gidiyorum aşkı kutsal kitaplardan öğrenmeye
uzun koridorlardan bana yabansı ufuklardan
yıllardır karada kalmamla birlikte
çehreme biçiliyor kirli fermanlar
vakit geçti güneş ne zaman battı damarlarımda
bilemedim boynumu kolalı yakamdan çekerek

kaç zaman geçtiyse beni saran bu örtülerden
etime bastırıp biriktirdiğim huzurumla
yaklaştım yanına başıboş tutkuların

artık kimse sormuyorken gecenin uzadığı yeri
bense şafağı tetik sesleriyle geçiyordum.

Tayyib ATMACA

GİT/ME

Gitmeyi kafana koydun anladım,
Başımı güllerle yarmadan gitme!
Yanımda kalmasın kolum kanadım ,
Peşinden koşarım kırmadan gitme!

Kalbin benden alacaklı kalmasın,
Gönül toprağımı sürmeden gitme!
Hatıralar boynu bükük kalmasın ,
Geçmişi önüne sermeden gitme!

Kansızlıktan bir hâl gelir başıma,
Açtığın yarayı sarmadan gitme!
Gözyaşımı katık etme aşıma,
Son kez hâl hatırım sormadan gitme!

Bir adağın varsa yerine getir.
Alnına kanımı sürmeden gitme!
Hesabı kapatıp defteri getir,
Düşümde saçını örmeden girmel!

Mehmet MORTAŞ

GÖLGEMDEN UÇURTMALAR

mevsimler yok
bülbül g l bahçesinde ne esiz

her sabah sırtımda ta ıdım sokakları
yağmurları a ustosta bir bir saydım
Ölüm ıslak ıslak kentin ı ıklarına inerken
  ekler mızrak gibi
debeleniyordu g  s m zde

yusuf masalı gözleri
kuyudan el sallıyordu
tereddüt etmeden
h th t ku u ölüyordu

da larla ya ıtım
ama heybetli ve gururlu değil
sessizce mah erin köşesine oturur
g lgemden uçurtmalar yaparım
gözlerimden tan yerinin çeperi geçer
tenimde  ınar ağacının sessiz ölümü
saki su verir
ya arır denizin gözleri
 ekeriz güneşi giyotin altına
erir demir
gök kubbeden a a ı
sessizce debelenir
yüzyılın tortusu zaman.

Sündüs ARSLAN AKÇA

ARTAKALAN

saklayamadıklarınız
beklenmeyen bir sabah kımıldar yerinden
sakin suyun ortasına düşen taş misali
yayılır halka halka duyduğunuz sızı
adım atarken dalgınlaşır bakışlarınız,
kör noktaya çakılı kalır zaman
ve o genişleyen sessiz dairenin ucunda
silinmesi güç bir iz kalır.

gidersiniz
arkada sevgiden çemberiniz
toprakta umutlarınız kalır
baba kokusu tüter bacanızdan
askıdaki ceketine çivilenir gözleriniz,
duvardaki resme çöker hüznü
ağrınız aşınca boyunuzu
yutkunup geçersiniz hatıraların içinden
sustuğunuz her cümlede
gönlünüzü yakan bir söz kalır.

kimi kapılar vardır
önünden defalarca dönülür tokmağı paslı, eşiği incelmış
kimse sormaz içinde kim oturur
adresi çoktan silinmiştir belleklerden
yanından geçerken ürperir içiniz,
adınız oraya kazınmış gibi
hiç açılmamış o pervazda
kimselere söyleyemediğiniz bir giz kalır.

kapanıp açılan tahta sandıklar gelir aklınıza
örtüler, eski fotoğraflar, mektuplar...
her kaldırıpta başka bir zaman dökülür ortaya
kokusu uça da günlerin,
teninizde ince bir serinlik gezinir
kapattığınızda bitecek sanırsınız hepsi,
yalnızlıkta durmadan kıyısını döven
dalgalı bir deniz kalır.

gece ağırlaştığında,
oda sessiz, saat tik taksız kaldığında
yanakta kurumuş o ince çizgi yoklar yeniden
pencerenin çerçevesinden sızan soluk aydınlık
böler tavanı boydan boya
uyku eşiğinde salınırken kalbiniz,
göz kapaklarınızın gerisinde inatla titreşen
söndürmeye elinizin varamadığı bir yıldız kalır.

kalabalığın ortasında ansızın dönenle karışır aklınız
dudak kenarına yerleşmiş ince yorgunluk,
göz pınarındaki ışığı çekilmiş hat
adı eskimiş vakte götürür sizi
yol, öne savurur adımlarınızı
yine de sükuta gömüldüğünüz yerde
tanıdık bir beniz kalır.

tozlu raflardan yıllanmış kitabı açtığınızda
ince, kuru bir yaprak düşer masanıza
kâğıda karışmış rengi, damarları belli belirsiz
parmak ucunuz değdiği an
unutmak istediğiniz mevsim geri döner yeniden
ne vaktin yadigârı olduğunu bilirsiniz,
bahtınıza
iki sayfa aralığında
sarıp incelmış bir nergis kalır.

vazgeçtiğiniz kelimeler de peşinizi bırakmaz
dudak ucunda oyalanan yarım ses
yön değiştirir geri çekildikçe
ve yeniden yutkunur,
başka yere sürüklersiniz cümleyi
sohbet dağılır, kapanır konu
oysa göğüs boşluğunuzun kuytusunda
söylenmemiş harflerin isinden
buruk bir geniz kalır.

sezmeye başlarsınız
şehriniz sizi, mız gibi kazımış hafızasına
taşına, suyuna, sokaklarına...
cami avlusunun serinliğine sinen kaybettiklerinizle
günü gelir, dağlar girer arınıza
sayfalar kapanır, kapılar çekilir ve yollar uzar
yine de defterlerinizin kenar boşluklarında
tamamlanmayı bekleyen bir şehrengiz kalır.

Kazım GÖK

GÜL ÇİNGİSİ

benim süt annem
yaprak döken mevsim
süt kardeşlerim aralık, ocak...

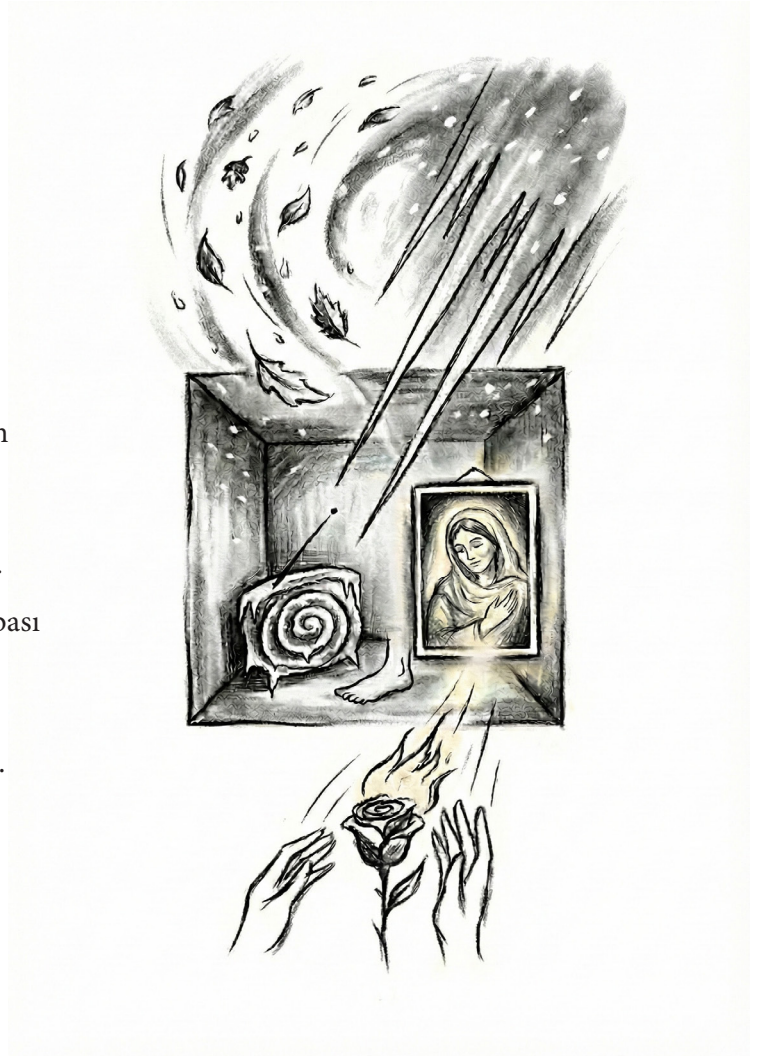
telaşla zar atıyor gökyüzü
hep düşüş geliyor kar
okunu her yere sapladı ayaz
odamın içinde sıcak cesetler

türkü, radyonun boğazında dondu
ayağımı yonttu çorapsızlık
kafese tüner eski yazların gölgesi
etimde kabuk bağlar üşüme

anlık gözlerimi ısıtır
çerçeve de asılı çöl menekşesi annem

utanıyor
sobada yanmayı bekleyen ormanlar
düş kazanında kaynar ezogelin çorbası

geri dön gül çingisi
ayazın nasırlı ellerine bırakma beni.

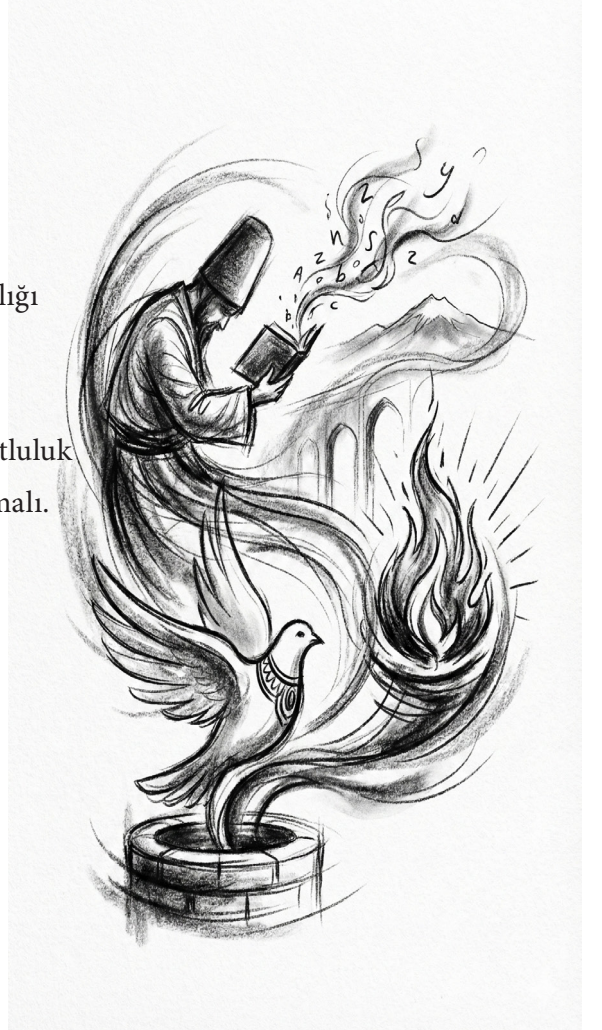
Mehmet Ali TEK**DERVİŞ VE SIR**

mehirlik şiirlerdir talibi, şehrin kenar mahallerinde
mektubu geldi dostun güzel bahçeler şehri tuleytula'dan
sevgilinin hatırını anlatan kitabı çıksın istedi kaleminden
aşk yeniden yazılsın, yeniden yaşansın çağlar boyunca
rüyalarında aradıklarıdır, talihi olmayan dervişlerin

güvercin besleyen köylüleri anlattı mangan
güvercinin gerdanlığıyla tanıdı o köylüleri
işaretler yakın eder gönlümüzde yatan uzağı
her gün o mahallenin başında sevgiliyi bekleten sırrı
bekler çocukluğundan beri, bekler gönlüyle aşına olanı

hakikatin kıvılcımı değince harlanmayı bekleyene
kaçışı yoktur yalazıyla varlık sancılarının
prensini dervişe dönüşü bir an ile mi sandın
tutuşturan azizler, maşuku oldu mürşitlerin
o an ezelden gelen nefese sunak olur ruhlar

yankılanan bir su, bir dağ değil, bu bir sükun çılgılığı
kendisinden başka hiçbir canlının duymadığı
cayır cayır yanan bir arafı büyüttü ruhlarda
yankısı kuyulardan, yusuflara tohumla durdu mutluluk
ruhun en mahrem yerinde rüya, rüya olarak kalmalı.

Ahmet Serdar OĞUZ

KARBONAT GÜLÜŞÜ

ruhumuzu parçalamak kolay, ihtarsız üstelik.
maskeleri cilalamaksa elzem ve geçimlik.
yüzümüzde içilebilir karbonat gülüşü var.

aklımızdan geçenler,
sessiz kedilere malum olduğu yalanıyla tedirgin.
bir mesai vertigosuyla bulanık zihinlerde
kurduyla kuruyan meyve gibiyiz.

dilimizde içsel ayinler pazarlamak gibisi aşk;
yutkunmak için gramerden seçilen bir söz.
az önce şahit olduğumuz,
şimdi unutacağımız
bir firavunun mezarına tapmak gibi.

insandan insana sunulan ne kadar duygu varsa,
hep bir taşı eksik mabet.

yaratılmışların huyudur;
ihanet, saman çöpü gibi yüzer kalplerimizde.
bekleriz; sin avında ücret avcıları gibi
cenneti ıskalayarak.

bir koşum, sabah güneşinden yoksunuz.
mevsimi geçmişken insanlığımızın,
bu plastik damlalar mı ter döktüğümüz?

ellerimizi vicdanımızdan çekelim,
kirli ellerimizi.
nefesimizle ısınmayan,
ateşte kararan ellerimizi.

yol, eksiğin revandır ancak;
tam oldum diyenin kibrinde yürünmez,
maskeler düşmeden acı bile öğrenilmez.

Mehmet OSMANOĞLU

ÜCRA FERYAT

“Ağabeyim Mükremin Küsmüş Anısına”

zemheri gölgesinde filizlenen bir ateş
aralık defterinin zehir zemberek kaydı
içine dönük ırmak neyi nasıl yaşarsa
acıyı yutkunmak da keşke öyle olaydı

aniden sarılır ya dönüp yalnızlığına
geceden çekilen ay iz bırakır usulca
içimizde burkulur donup kalan bakışlar
sessizce, nefessizce elimizden kayınca

ak düşen saçlarında yorgunluğu bir ömrün
ve ücra feryadının akisleri duvarda
müzmin ayrılıkların can yakan ıssızlığı
ince ince d/okunur simsiyah yağın karda

dalıp da uzaklara yumulmaya meyilli
asude bir huzura müptelaydı gözlerin
kalbin ki dört bir yanı sancılarla çevrili
kimse bilmezdi yaran nerde, ne kadar derin

vaktin elem çanları çınlatıyor boşluğu
gözler ki ıstırapın kan kırmızı şahidi
kaygılı hülyalarda sekerat sarhoşluğu
tutmazsa elimizden sonsuzluğun sahibi

sabrın serinliğine sığınıyor gövdemiz
ve dağlar sırtımızdan iniyor acıtarak
dua limanlarında sükun buluyor deniz
ölgün, serin suları kalbimizi yırtarak

nokta nokta silinip kayboluyor ufukta
mevsimin rıhtımından demir almış bir gemi
ilikleri kavuran kar yangını soğukta
servilikte bırakıp gidiyorum gölgemi.

Haşim KALENDER

SAHTE GÜÇLER

Deliler yönetir oldu dünyayı,
Adaleti rafa kaldırdı güçler.
İstila ettiler gizliden ayı,
İmansız baskıyla yıldırıldı güçler.

Sarılar çekiyor başı bu ara,
Öleni seyreden bekliyor sıra,
İslam'da dağılıp kangren yara;
İnsanlığı kökten öldürdü güçler.

Rabb'im belalarla uyan der kula,
Kişiler şahsını satıyor pula,
Petrolü olanın başına bela;
Bol kepçe sualsiz daldırdı güçler.

Doymaz bir çağdayız açım der yiyip
İlerici olur yırtığı giyip
Kaşının altında gözün var deyip
Gücü yettiğine saldırdı güçler.

Elbette korkmak yok, iman var serde.
Birliktir kardeşim dermandır derde.
Kimse emin değil durduğu yerde
Biriyle birine bildirdi güçler.

Şehitlik beklerim varsa kaderde,
Sabrı çok fazladır güzel eder de...
Açık haraç keser korkak liderde,
Kendi kasasını doldurdu güçler.

Vurursak başını bitecek çile,
Çağ bizim olacak, hoş gelir dile.
Her tarafta oyun her taraf hile,
Bütün olmazları oldurdu güçler.

Vatansever susmuş, Allah'tan diler.
İçimizde hain gizli diş biler,
Ecdadın izini zulümle siler;
Susuz çölde çimen yoldurdu güçler.

Kalender oturan gediği aşmaz,
Hakk'ın kanunu var kesindir şaşmaz.
Hain satın alır, kendi savaşmaz;
Nefesi sayılı aldırdı güçler.

Yakup GÜMÜŞ

KALMADI

Gayrı bu sevdadan el etek çektim,
Aşk-ı vuslat için azim kalmadı.
Umut tohumunu boşluğa ekdim,
Elimde başka bir çözüm kalmadı.

Duvarların dili olsa da dese
Muhtacım ışığa muhtacım sese.
Sanki düşmüş gibi ruhum kodese
Tabuta girmeye lüzum kalmadı.

Gazel döker durur hayat ağacım,
Büyür de çığ olur içimde acım,
İkinci bahara bitti inancım;
Karakış kapıda güzüm kalmadı.

Varıp durmak için yâr karşısında
Kaç kez emekledim aşk yokuşunda.
Yorgun bir adamım elli yaşında,
Cihanı verseler gözüm kalmadı.

Çile kervanının yolcusu oldum,
Gurbeti aradım, içimde buldum.
Ben de bu hayattan dersimi aldım,
Daha da diycek sözüm kalmadı.

Sevda köprüsünden kolaysa geçin!
Sıratan farkı yok acaba niçin?
Tıpkı Kerem gibi bir Aslı için
Kül olurdum amma közüm kalmadı.

Bir hicran okuyla kendimden geçtim,
Kan kusup kızılılık şerbeti içtim,
Sonunda derdimi Mevla'ya açtım;
Çok şükür içimde sızım kalmadı.

Vedat Ali KIZILTEPE

AĞLAMAK YOK

Adım Zeynep benim, ama babam “Balım” der bana. İşten gelir gelmez, daha elbiselerini çıkarmadan sarılır boynuma. Önce saçlarımı koklar, sonra yanaklarımdan öper, “Balım!” der, “Balım!” Annem de bazen “Kızım, peteğim, balım.” der ama babam bambaşka söyler, ağzından bal damlar sanki. Koca dağlar gibidir benim babam. Her şeyi bilir ve hiç kimseden korkmaz. O kadar güçlüdür ki, en ağır eşyaları kaldırır. Her şeyi ama bozulan her şeyi o tamir edebilir. Oyuncaklarımı bile hemencecik onarır. Bazen birkaç gün gelmediği olur. Bazen de gece geç saatlerde gelir. Derin uykuda olsam bile hissedirim geldiğini. Beni görmeden, üzerimi örtmeden, saçlarımı koklamadan, yanağıma öpücük kondurmadan uyumaz benim babam.

Bu yaz bir sürü boya kalem aldım babam; kitap, defter, su matarası hatta bir de ışıklı spor ayakkabısı aldı. Okullar açılınca anaokuluna gideceğim. Kocaman kız olmuştum artık, öyle diyorlar. Beş yaşına girmişim. Belli etmiyorum ama korkuyorum biraz. Okulda acıırsam, susarsam, çiğim gelirse hele; ne olacak. Keşke annem de benimle gelebilse.

Bugün hiç unutamayacağım kadar çok korktum. Annem, öyle çok ağladı ki; bağırdı haykırdı ve sonunda yığıldı kaldı. Askerler geldi eve. Sonra komşular doldu. Herkes ama herkes ağlıyordu. Neyse ki birkaç saat sonra babaannem ve dedem geldi. Akşama doğru anneannem, amcalarım, dayılarım. Herkes ağlıyordu. Babaannem koynuna soktu beni. “Balım!” dedi. Kokladı, kokladı ağladı. Çok korktum; annemi istedim ama onun yanına gitmeme izin vermediler. Beni bir anneannem, bir babaannem bir dedem aldı kucağına. Evimiz insanlarla dolup dolup taşı. Gece olunca da gitmediler, hepsi bizde kaldı. Bize daha önceleri hiç bu kadar misafir gelmemişti, bu kadar kalabalık olmamıştık.

Sabah kalktığımda hâlâ herkes ağlıyordu. Sorular soruyordum ama kimse cevap vermiyordu, veremiyordu. Boğazlarında bir şeyler varmış da yutamıyorlarmış gibi yapıyorlardı. Keşke babam gelseydi. O anlatırdı bana neler olduğunu. Annem hâlâ bana çok uzaktı. Hasta gibiydi, sanki gözleri şişmişti, artık ağlamıyordu. Yanına sokuldum usulca. “Zeynep’im!” diye çığlık attı. Aldı beni koynuna sımsıkı sarıldı. Bu kez haykırarak ağlamaya başladı. Korktum, ben de

ağlamaya başladım sonra.

Bir süre sonra asker arabası yanaştı kapıya. Annem, ben ve dedem bindik o arabaya.

“Nereye gidiyoruz?” dedim. Annem cevap vermedi. Arabada kimse konuşmuyor, annem ise içli içli ağlıyordu.

Burayı tanıyordum, şehrin en kalabalık yeri, ortasıydı. En son babamla gelmiştik, hatta şu arka taraftan bana o kırmızı ayakkabıyı almıştı. Bir defasında da annemle toka, çorap ve oyuncak almıştık ama çok az insan vardı o zamanlar. Şimdi buralar dolmuş taşmıştı. Hiç bu kadar kalabalığı bir arada görmemiştik. Ne çok insan vardı; asker ağabeyler, polis ağabeyler hepsi sıraya dizilmişler, arkalarında birçok amcalar, ağabeyler, ablalar da vardı. Ara sıra bağıryorlardı: “Şehitler ölmez vatan bölünmez!” diyorlardı. Ablalar, teyzeler ağlıyordu yine. Ardından kamyonu benzer ama daha küçük bir araba yanaştı. Üzerinde bayrağa sarılı büyük bir kutu vardı. Annemin feryadıyla irkildim. Gitti sarıldı o kutuya; amcalarım, dayılarım, babaannem, anneannem hepsi kutuya sarılıp ağlıyordu. Ufff ya! Babam neredeydi şimdi? O da burada olsaydı beni kucağına alırdı şimdi. Ardından yaşlı bir asker amca yaklaştı yanıma. Omuzunda bir sürü yıldız vardı. Beni kucağına aldı, öptü yanaklarımdan. Kokusu, babam gibi kokuyordu. Asker elbisenin üzerinde bir fotoğraf vardı. Uzandım baktım. Eveet! Bu babamın fotoğrafıydı. Sonra diğer asker amcalar; hepsinde, hepsinin yakasında babamın fotoğrafı vardı. Şaşırdım biraz.

“Gelmem, ben annemle kalacağım.” diye ağlasam da dinlemediler beni. Teyzem, geldiğimiz asker arabası ile beni evimize geri getirdi. Bir şeyler yedirmeye çalıştı bana. “Yok, istemiyorum bana ne! Yemeyeceğim.” dedim. Annem gelmeden yemeyecektim.

Birkaç gün sürdü bu kalabalık. Sonraki günlerde boşaldı evimiz. Dedem, amcam, dayım, anneannem ve babaannem kaldı. Annem kendi âlemindeydi. Bazen kesik kesik hıçkırarak ağlıyor, sonra susuyordu. Babam neredeydi, neden gelmiyordu? Anneme sorularım cevapsız kalıyordu. Dedeme soruyordum, kocaman adam birden ağlamaya başlıyordu. Babaannem de beni alıp hemen öbür odaya götürüyordu.

Günler geçmişti. Teyzem ve dayılarım evlerine

gitmişti artık. Dedem, amcam, anneannem ve babaannem hâlâ bizdeydi. Annem ve dedemle anaokuluna gittim bugün. Beni bırakıp gideceklerdi aslında; ağladım, bağırdım, diye annem gitmedi; yanımda kaldı. Akşama doğru beraber eve döndük. Son zamanlarda bir dediğimi iki etmiyorlar; istediğim oyuncakları alıyorlar, beğendiğim kıyafeti giydireyorlardı. Herkes bana sarılıyor, beni öpüp kokluyordu. Bile bile huysuzluk ediyordum bazen ama kimse kızmıyordu. Uff! Yine de babamı istiyordum. Sabah oluyor, akşam oluyor gelmiyor! Yine sabah oluyor, akşam oluyor, hiç gelmiyor!

Bugün bayram. Babam kesin gelmiştir, diye sabah erkenden kalktım ve saçlarımı taradım, en güzel elbiselerimi giydim. Annem dalgın ve üzgündü. Dedemin, babaannemin, anneannemin, amcamın ellerini öptüm tek tek. Amcam kocaman kâğıt paradan verdi bana. Döndüm dolaştım evin içinde. Dedeme yaklaştım.

“Dede... Dede babam nerede? Bugün bayram, neden gelmedi babam?” Annemin gözlerine baktı dedem. Anneannem ve babaannem ağlamaya başladı. Annemin gözleri dolu dolu oldu yine... Geldi sarıldı bana.

“Senin baban...” dedi. Durdu sonra, gözlerimin ta içine baktı. “Senin baban şehit kızım!” dedi.

“Şehit mi, şehit ne demek anne?” dedim, cevaplamadı. Sonra amcam aldı kucığına. Çarşıya çıkardı beni; parka götürüp cips ve sakız aldı bana. Ne istersem aldı ama ben üzgündüm yine de.

Artık kendim dişlerimi fırçalayabiliyordum. Ayakkabımı bağlıyor, uyanınca yatağımyı düzeltiyor, saçlarımı bile tek başıma tarayabiliyordum. Evet, artık ben büyüyordum.

Babamın aldığı boya kalemleri ile ne güzel resimler yaptık okulumuzda. Öğretmen benim resmimi çok beğendi ve duvara astı. Öğretmenime, “Babam gelince eve götüreceğim ama.” dedim; çünkü babama da göstermek istiyordum. Dün sayıları öğrenmeye başladık. Ona kadar saymayı öğrendim. Keşke babam da duysaydı. Her akşam yeni bir umut gidiyordum eve, yoktu. Ne zaman sorsam, susuyorlardı. Sanki sorunca üzülüyorlardı.

Amcam da gitmişti artık. Yakında anneannem de gidecekmiş. Yemekten sonra konuşurlarken duydum. Herkes gidiyordu. Gitsinlerdi. Babam gelseydi, onlar gitsinlerdi. Koltukta oturan dedeme yanaştım usulca. Çıkıp oturdum kucığına.

“Dede, dede babam nerede, ne zaman gelecek?” Yine herkesin gözü benim üzerime çevrildi.

“Baban, baban şehit oldu kızım!”

“Dede hep şehit diyorsunuz, ben anlamıyorum. Şehit ne demek, babam ne zaman gelecek?” Yerinden doğruldu dedem. Elleri titremeye başladı. Gözlerimin önüne gelen saçlarımı düzeltti. Herkes susmuş bizi dinliyordu.

“Baban... Baban artık hiç gelmeyecek kızım.”

“Hiç mi?” dedim.

“Hiç!” dedi. Sonra gözleri doldu.

Sormadım başka. Babam! Aslanlar gibi babam artık hiç gelmeyecekmiş. Neden ki, biz ne yaptık ona da kızıp gitti? Ağır eşyaları kim taşıyacak şimdi? Oyuncaklarımı kim tamir edecek? Evimize yiyecekleri kim getirecek? Kalem tutuşumu, ayakbılarımı bağlayışımı, göremeyecek; sayı saymamı duyamayacak öyle mi? Bir ateş düştü içime. Düştü omuzlarım. İndim dedemin kucığından. Aşağıya, haliya oturdum. Başımı önüme eğdim ve ağlamaya başladım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Bir süre kimse teselliye gelmedi yanıma. Ağladım. Ağladım. Benle dedem, babaannem, anneannem de ağladı. En çok da annem ağladı. Sonra yanıma geldi oturdu annem. Sarıldı sınımsı.

“Balım.” dedi. “Balım ağlamak yok. Sakın ha ağlamak yok! Sen şehit kızısın. Şehitler ölmez. O şimdi Allah’ın yanında. O hep bizi görüyor. O hep seni görüyor.”

“Ağlamak yok!”

Bir ağırlık çöktü üstüme. Kırıldı her yanımda. Yıkıldı koca duvarlarım. Biliyordum artık hep eksik kalacaktı bir yanımda. Şehit kızıydım ben! Anlatmasalar da anlamıştım. Yok! İnadına ağlamak yoktu. Büyüyünceye kadar nefesimi tutacak, büyüyünce haykıracaktım. Yine de ağlamayacaktım.

Ayfer YILDIZ

YAĞMURUN İZİ

Onu sadece medyadan tanıımıyordum. Kitaplarından, sesinden, bakışlarından, yazdığı sözlerin arkasına sakladığı duygulardan da tanıyordum. Medyada aykırı fikirleriyle bilinen ünlü bir yazardı. Gündemde ve popülerdi ama karaladığım şiirlere kayıtsız kalmıyordu. Radyo programlarında davudi sesiyle okumayı özellikle teklif ederdi.

Şiirlerime olan hayranlığını gizlemezdi. Bense hayatın keşmekeşini şiirlere sıkıştıran müstakil bir veciz meraklısıydım. Bu yüzden onu ulaşılmaz görürdüm. Şiirlerimi okumasına heyecanlanırdım ama bir anlam da veremezdim.

Öyle ya... Ortalık şair kaynıyorken neden ünsüz birinin şiirlerini tercih ediyordu ki? Suizana kapılarak düşünürdüm: Şiirlerime değil de bana mı hayrandı acaba? O yüzden sınırlarıma sur gibi duvarlar ördüm. Modern çağın Rahibe Teresa'sı gibiydim.

Yaşadığım şehri bazı etkinlikler dolayısıyla ziyaret ettiğinde yalnızca edebi muhabbetlerin yapıldığı kalabalık ortamları seçerdim. Onunla göz göze gelmekten, sesinin bende uyandırdığı sarsıntıdan, ihtimallerin ağırlığından kaçardım. Katıldığı fuarlarda benim kitaplarım için de stant açtırtmak isterdi. Adıma söyleşiler düzenlemek, imza etkinliklerine beni de dâhil etmek için çaba gösterirdi. Ben mahcup olurdum. Mesafemi, edebi kariyerimi feda ederek koruduğumu sanırdım. Susarak, yok sayarak, görmezden gelerek.

Yaşadığım şehre en son bir etkinlik için gelmişti. Program bitiminde yine kalabalık bir ortamda kahve içip edebi sohbetler yaptık. O akşam uzun süredir bel ağırları çektiğini söyledi. Buruk bir ifadeyle vedalaştık.

Aylar sonra beni aradı. Küçük bir operasyon geçireceğini söyledi. İçindeki tüm duyguları art arda sıraladı. Onu ilk kez itiraz etmeden, suskunca dinledim. Sınırlarımla, kalın duvarlarımla onu dinledikçe saydam bir cama dönüştüğüne nedense bir anlam veremedim. Konuşması bittiğinde dua dileyerek veda cümlesi bıraktı. Telefonu kapattı.

Yaklaşık birkaç ay sonra ölüm haberini ekranlardan öğrendim. Kaçtığım şey artık peşimden gelmeyecekti. İçimde yokluk adında bir hüznü bıraktı.

Yasım, yaşanmamış bir ihtimalde kaldı. Yarım kalmış son konuşmada, iğreti halde oturduğum masalarda, konferans salonlarında... Hayat; dokunmadan, yaşanmışlık biriktirmeden, bana değer veren ama karşılığını göremeyen bir insanın zaman adlı emanetini geri almıştı.

Uzun süre kimseye anlatamadım. Adıma imzaladığı kitapları raftan indiremedim. Aynı karedeki fotoğraflarımıza bakamadım. Hüznüm sessizdi ve derindi.

Onun öldüğünü biliyordum. Bunu herkes gibi ben de beş yıl önce, tek bir cümleyle öğrenmişim. Beş yıl sonra rüyama girdi. Rüyamda dahi şaşırdım.

Rüyamda, yaşadığım şehre doğru yaklaşan özel bir uçağın içindeydi. Uçak gökyüzünde bir düşünce gibi ağır ağır alçalıyordu. Devasa demir kanatlarını merakla izliyordum. Neredeyse zihnimin içine incek kadar iniyordu. İneceği yeri değil, içinden çıkacak kişiye odaklanıyordum.

Uçak indikten kısa bir süre sonra, koridorda ona benzeyen birini gördüm. Aksak bir şekilde yürüyordu. Beni görmek için uçağın kapısına doğru ilerliyordu. Yüzünde ne bir acele ne de bir şaşkınlık vardı. Sanki her şey planlanmıştı. Olması gerektiği gibiydi.

İçimdeki tuhaf telaşla önümde beliren bir aynaya eğildim.

“İyi görünüyor muyum?”

“Beni yine beğenecek mi?”

Kendimi bu soruları sorarken yakaladım. Bu soru yalnızca onunla ilgili değildi. Kendimi temsil ettiğim tanıdık bir soruydu.

Tam o sırada hava değişti.

Güneşin parıldamasını kıskanan serinlik, zıtlık oluşturmak istercesine yamacıma çöktü. Ardından, iri iri yağmur damlaları düşmeye başladı. Ne bir uyarı vardı ne de kaçacak bir yer. Yağmur üzerime yağarken uçak, yazar, aynadaki yüzüm... hepsi anlamını yitirdi. Ruhumu bedenimle birlikte başka bir zamana geçirdi.

Üzerimde yeşil, pijama üstü rahatlığında bir kazak vardı. Pervasızca ıslanıyordum. İri yağmur damlaları kumaşın üzerinde koyu ıslak izler bırakıyordu. Oturmak için yakındaki banka doğru ilerliyordum. Ne acelem vardı ne de sığınacak bir çatı arıyordum. İçimden geçen cümleleri ilk kez bu kadar net duydum.

“Bugüne kadar ıslanmama izin vermediler. Artık bereketlenme vakti.”

Bankın soğukluğunu hissederek oturdum. Yağmur daha da cömertleşmişti. Saçlarımdan, omuzlarımdan, kollarımdan aşağı akarken kaçmadım, sakınmadım, korunmak istemedim.

O ana kadar kendimi tutmuşluğumdan; düzgün durmayı, iyi görünmeyi, ölçülü olmayı öğrenmişim. Kimin önünde nasıl duracağımı, ne zaman susacağımı, neyi göstermemem gerektiğini... Beni yoran kuralları iyi biliyordum. Ama ıslanmayı göze almayı bilmiyordum.

Yağmur, yeşil kazağımı karartırken içimde bir şeyler genişledi. Kalbim ilk kez nefes alıyordu. Artık kimsenin beni görmesi gerekmiyordu. Kendimi görmem yetiyordu. Aynasız, ölçsüz, beklentisiz...

Az önce önünden yürüyüp gittiğim uçağı umursamıyordum. Onun beni beğenip beğenmeyeceğini de... Sadece yağmur vardı. Ve yağmurun üzerime yağdırdığı özgürlük...

O gün, yağmur kılığında yukarıdan gelen şeyin beni üşüterek yıkamasına seve seve razı oldum. Bilgiyi, yargıyı, büyük cümleleri bir kenara bırakarak yağmurun menzili oldum. Yeşilimin izleri koyulaşırken içimde yeni bir başlangıcın sessizce filizlendiğine nefeslenerek şahit oldum.

Yağmur kesildiğinde aynı yerde değildim ama hâlâ aynı bankta oturuyordum. Onun ölümüyle içimde açılan eski hüznün artık ağırlık değildi. Arkasına saklandığım duvarlar değildi. Duygular yüke değil, birer öğretmene dönüşmüştü.

Rüyada da olsa yaşadığım bu derin aydınlanma, karşılaştığımız insanların hayatlarımıza tesadüfen değil de uyandırmak için girdiği anlamını düşürmüştü payıma. Hayranlık, birine tutunmak değildi. Ondan aldığını kendi yürüyüşüne katabilmektir.

Banktan kalktım.Yeşil kazağım sıırıslıklam ıslaktı ama içim diri. Hayata yeniden, daha sade, daha derin ve daha güçlü bir yerden bağlanıyordum. Kimsenin beni görmesine, beğenmesine gerek yoktu. Yağmur, hüznün yerini bilge bir kabullenişe bırakmıştı.

Gökyüzü yarı kapalıydı. Yağmur dinmişti. Giderken içimde özgüven adında kapılar açılmıştı. Onun gidişi, bana ait sessizliği yokluğuyla değil, parıldayan güneşle, serin rüzgârla, aniden yağan yağmurun kutsallığıyla bırakmıştı.

Gülçin Yağmur AKBULUT

KUYU

Kalbim delik deşik, benliğim yara bere içindeydi. Kaynarca'ya yaklaştıkça gökyüzü hudutlarının kömür parçasıyla çizildiğini gözlemliyordum. Keskin bir uçurumun beni kendine doğru var gücüyle ittiğini hissediyordum. Damarlarımda öfkeyle dolaşan kan hücrelerinin, hunharca çeperlere çarptığını sezinliyordum.

Kaynarca'da hüküm süren yaşam süremi toplam üç beş bavul dolusu acı ederdi. Hüzünlerin bir yenisi daha ekleniyordu şimdi o kasvetli albüme. Kaçarak ayrıldığım o dumanlı günden beri tövbeliydim bir daha ata topraklarına ayak basmamaya. Ne büyük konuşmuş meğerse Süheyla. Ah! Ölüm nasıl da kade-rin önünde boynumu büktü umarsızca.

Ağabeyim, sırtımı dayadığım dağdı. Dünya üzerindeki sığınağımdı. Tek kardeşi Süheyla'ya kırgın olarak kapattı gözlerini dünyaya. Gurbette olmasından dolayıydı biricik kardeşine incinmişliği. Yoksa haş! Bir güne bir gün saygısızlık etmemişti bacasına, baba yadigarı canının parçasına. Bilmiyordu ağabeyim... Bilsaydı katil olur, zindanlarda geçirirdi kalan ömür periyodunu.

Yakınlaştıkça koyulaşıyor, kısaldıkça kıvamı artıyordu katran karası nefretim. Defin işleri biter bitmez geriye dönmekten yanaydı bütün arzum ve hevesim. Eş dost ve akrabaya fazlaca bulaşmadan gemimi kurtarmaktı maksadım Kaynarca kara sularından. Tepeden tırnağa keder, tepeden tırnağa elem...

Cenaze işlemlerini tamamlamış, aslan parçası yegenimle birlikte taziyeleri kabul eder vaziyete bürünmüştük. Kervanını kaybetmiş flamingolar gibiydim. Görüşemiyor olsak da hayattaki sırtımın bir yerlerde nefes alıyor olduğunu bilmek kalabalık sokaklar arasında yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

İkinci vaktine doğru teyze kızı gelmişti başsağlığı dileklerini sunmaya. Tanımakta güçlük çektiğim kuzenimi Kaynarca dışında başka bir yerleşim yerinde görsem tanıyamaz, yabancı birisiymiş gibi yanından geçer giderdim. Dile kolay! Tamı tamına on yedi sene...

Sarmaş dolaş boynuma atıldı Afiye. Sanki yıllardır görüşüyormuş gibi can ciğer kuzu sarması. Az sonra fötr şapkalı bir adam yanaşıverdi yanımıza. Eşim diye tanıştırdı Afiye, dedesi yaşındaki zebaniyi. Başımın aşağı kaynar sular döküldü. Afalladım, sersemledim. Kapanmak bilmeyen yarama bir kez daha

tuz, biber ekivermişti kader.

Lanetli sözcükler kitleniverdi dilime. Acı çıkının-da biriktirdiğim delik deşik yaşamışlıklar hücum etti beynime. Hayatın bütün yaşları on üçünde toplandı kırık düşler dehlizinde. Sürgündeki kederler zehir zemberek kehanetler üretti göğüs kafesimde.

Bir koşu evin mutfağında aldım tükenen soluğumu. Bütün çekmeceleri dağıttım. En büyük bıçağı buldum. Dumanlanmış, alabildiğince kan bürümüş-tü katran karşı gözlerimi. Kızgın bir boğa göğsümün tam ortasında çığlıklar atmaya başlamıştı.

Umutlarım, uğultularım, köyümün çamurlu tar-laları... Süheyla'ya uzak, Süheyla'ya yasak bir mut-luluk haritası... Kavaklar susmuş, rüzgâr esmekten korkar olmuştu. Sonrası gurbet, sonrası yatılı okul... Ailemden, eşimden, dostumdan ayrı geçirdiğim koca bir ömür...

Hırsla dışarıya çıktım. Kadınlar içeride, erkekler avluda taziye tutuyordu. Köy evi malum... Lavabo bahçenin arka köşesindeydi. Ayakyoluna girdiğini gördüm, kanı beş para etmez, namussuz adamın. Avını bekleyen avcı gibi pusuya yattım. Kararlıydım. Canını alacaktım insan kılığına giren arsız hayâsızın.

Irz düşmanı iffetsizin silueti, bitimsiz olduğunu sandığım sabrımı taşıyıp tüketmişti. Avucumda susuz bir kuyu... Beynimde örümcek avları...Kırık sürâhi parçaları ile dolar olmuştu kalbimin atlası. Lavabodan çıktığını görür görmez saplayacaktım böğ-rünün ortasına bıçağı.

Beklemeye koyuldum. Her yanım yanık, her ya-nım siyahi...Üşüyordum. Ateş basmıştı yüzümü. Buz ve ateş arasında savrulup duruyordum. Başımı yu-karıya kaldırdım. Yağmurla sınıyan kuş sürülerini görür oldum. İçime birazcık gri, gözlerime duman kattım. Adamın lavabodan çıktığını kendi gözlerim-le gördüm. Saklandığım duvarın arkasından çıktım. Elimde sıkıca kavradığım bıçağı var gücümle havaya kaldırdım. Sonra bir "Babaa!" sesi. Dört beş yaşla-rında bir kız. Saçları canlı, parlak ve bukle bukle bir kız. Hayatın cıvıltısını ruhuna yedirmiş bir kız. Arsız adamın bacaklarına sarıldı. Nutkum tutuldu. Elim, kolum kırıldı sanki. Kalakaldım. Elimde bıçak... Ha-yatımı kuyuya hapseden hayâsız Allah'a havale et-tim. Vicdanımın karşısında küçüldüm, eridim. Bir an önce buradan kaçmalıydım. Tren garına doğru... Başka çarem mi vardı?

Ayşe ARSLAN

ÇINAR

Çınar, donuk gözlerle bakakaldı. Perdeleri yoktu. Bacası tütmüyordu. Yaşama dair bir emare yoktu. Bomboştu ev. Gitmişlerdi. Sevdiğini bile söyleyemeden gitmişlerdi. Sevdiğinin sevdiğinden haberi bile olmamıştı. Trajedi idi bu. Çınar'ın artık sabahları, geceleri bu yoldan geçmesinin bir anlamı da kalmamıştı. Son kez uzaklara baktı donuk gözleriyle. Sonra yürüyüp gitti. Bir daha da dönmedi. Nereye gitti, Çınar'a ne oldu, bilinmiyor. Arkasında sırlıklam köy, sırlıklam yollar ve bacası tütmeyen evler bıraktı. İslanmış ağaçlar, çürümeye yüz tutmuş yapılar, örümcek ağlarına boğulmuş evler...Hepsi geride kaldı.

Yaşlanmadan yaşlılık hırkasını giydirmişlerdi Çınar'a. Eskimiş siyah ceket, kahverengi pantolonu ile kendini evin dışına attı. Derin derin nefes alıp verdi. Soğuktu hava, nefesi çırılçıplaktı. Üşümüş bir nehir, nefesi öfke ve çaresizlikle buğulanıyordu. Hızlı hızlı aldığı nefesle boğuluyordu sanki ve tekrar tekrar yitiyordu. Kimsesizliği çok acıtmıştı. Artık hiçbir hissi yoktu. Yaşamayı çoktan bırakmıştı. Çocukken de öyleydi. Elleri küçücükken büyük yükler bırakmışlardı avuçlarına. Büyümeden ebeveyn olmuştu. Annesi neden bu kadar çok doğurmuştu ki? Kim her doğan kardeşinin babası olabilirdi? Zamanla özlemeyi bile unuttu. Annesini de babasını da eskisi kadar özlemiyordu. Kardeşlerine hem annelik hem babalık yaptı. Ders desen umurunda değildi. Dersi düşünecek hali de yoktu. Dersi kim ne yapsındı. Annesinin hamileliği boyunca hastanede yatması gerekiyordu. Tamam da! Babası da gidiyordu annesi gidince. Yaşlı dedesine babaannesine de Çınar bakıyordu. Çınar kimdi? Çocuk değil miydi? Çocukluğu elinden alınan değil miydi? Gözden çıkarılmış, feda edilmiş bir çocuk...

Yıllar geçti, Çınar delikanlı oldu. Okuma, çalışma hak getire. Kimseye zararı olmayan bir aylak olup çıktı. Öyle kötü alışkanlık nedir bilmezdi. Yapayalnızdı. Bulursa iş çobanlık eder, karın tokluğuna yaşardı. Aylak aylak gezerdi. Bir baltaya sap olamayan binlerce gençten biriydi.

Sonra hızlı adımlarla yalpalayarak yürüdü Çınar. Son nefesi de biraz önce ölmüştü. Evden koşar adımlarla kendisini dışarı attı. Eskimiş, dökülmüş, karabasan gibi üzerine çöken yamalı evinden kaçmak

istercesine. Kim kaldıracaktı annesinin cenazesini? Kim silecekti gözlerinden akan yaşları? Kimin omzuna başını koyacaktı? Kim baş sağlığı dileyecekti? Ne yapacaktı Çınar? Caminin kapısında buldu kendini. Minare üşüyordu. Ağlamak mı, üzülme mi? Hisleri çoktan ölmüştü. Dirilmesi mümkün değildi. Çınar kayıp çocuktur. Kapıyı üç kez tıklattı. Caminin imamı Çınar'ı görünce durumu anlamakta gecikmedi. Çınar... Ah Çınar!

Günler geçmek bilmiyordu. Kış da dinmiyordu. Yalnızlık bıçak kesigi gibi canını yontuyordu. Çınar, her gün aynı ceket, aynı pantolonu giyip ıslak yollara kendini atıverdi. Duramadı nefesini kesen küflü duvarların arasında. Zamanla kimse kalmadı. Evler bir bir boşaldı. Yalnızlık, tütmeyen bacalara yuvalandı. Herkes gitti, bir Çınar kaldı. Sonra bir gün yolunu değiştirdi. Gözlerine inanmamıştı. Bir evin bacası hâlâ tütüyordu, ışıkları yanıyordu. Sevinmeliydi buna ama içinden hiçbir tepki vermek gelmedi. Sevinmek unuttuğu bir duyguydu. İnsan sevinince ne olurdu. Nasıl hareket ederdi? Nasıl davranır, nasıl konuşurdu. İçinde bir şeyler kıpırdadı. Aniden bir karartı gördü. Belikleri kına kırmızısı, yazmasının altından omuzlarına dökülmüş pileli eteği ile güzel bir kız... Ne olduğunu anlayamadı Çınar. Sevdiğini bile anlayamadı. Her gün sabah akşam iki kez geçti o yoldan. Sessizce izleyip geçip gitti. Buradayım ben demedi. Bir ben bir siz kaldınız bu yalnız köyde diyemedi. Bir gün yine aynı yoldan geçerken buz gibi dondu, kalakaldı. Perdelerini kim götürmüştü bu evin. Kapısını kim kilitlemişti. Bacasını kim yıkmıştı. Gitmişlerdi. Son nefesi de gitmişti. Bu sonbahar rengine bürünmüş köy, yağmurlarla sırlıklam olmuş köy, camisi boşalmış, imamı bile gitmiş köy. Ey köy! Sıdıramadın mı içine Çınar'ı? Güle güle Çınar. İyi kalpli çocuk... Büyümeden yaşlılık hırkasını giyen çocuk...

Kimsesiz aylak çocuk...

İlker GÜLBAHAR

ÜÇ KÜÇÜREK HİKÂYE

BAŞKENTTE BİR NOKTA

Genişçe bir sokağa kurulmuş derme çatma bir semt pazarı. Tezgâhlarda mevsimin meyve ve sebzeleri... Pazarıcılar, tezgâhtakilere el vurdurmuyor. Poşetlere kendisi dolduruyor. İyi-kötü, bozuk-sağlam ne varsa. Onlar da zarar etmek istemiyorlar belli ki. Müşteriyi düşünen nerdee?

İki kez turladım pazar yerini. İkinci tur önce si hemen yanındaki parkı da dolandım. Tezgâhtaki ürünler ateş pahası, kötüler poşete koymaya değmez. Hiçbir şey alamadım. Bilirsiniz tezgahın önüne malların iyisi dizilir, arkaları çarık- çürük. Burada yaşayanlardan duymuştum. Bazı semtlerde istediği malı alıyormuş müşteriler.

Üçüncü tura başlamıştım ki kaba bir ses:

-Hey, bey baba! Heeey!

Cevap yok. Muhatabın altmış yaşlarında buğday tenli biri olduğunu fark ettim. Pazarıcı tekrar ünledi:

-Hey! Bey baba sana diyorum, heeey, aloooo!

Ömrünün kalan kısmını namuslu insanlar içinde etliye sütlüye karışmadan; hırstan, hiddetten uzak yaşamak isteyen, giyim ve kuşamından pek varlıklı bir görüntü çizmeyen sade muhatap dönüyor ve satıcıya bakıyor.

-Bana mı dediniz?

-Evet, sana dedim. Madem almayacaktın bu havucu, neden bana tarttırdın?

- !!!?

-Sana diyorum. Neden tarttırdın?

- !!!?

Pazarıcı adamı makaraya saracak belli ki. İronik bir eda ile:

- Bey baba sen nereden geldin? Nereye gidiyorsun?

Adam birden entelektüel bir aydınlığa bürünüyor. Sakin ve kendinden emin... İstanbul beyefendileri gibi taze bir Türkçe ile... O da dalgada.

- Evden geldim efendim, pazarı dolaşıyorum. Siz?

Pazarıcı altta kalacak gibi değil.

- Fazla dolaşma kör düğüm olursun. Hem ayak kabını eskitirsin.

Diğer pazarıcılardan birinin "Bırak yahu! O adamın da herkes gibi insanca muameleye hakkı var. Alışverişini yapıp savuşacak." demesini bekledim. Hiç kimse dâhil olmadı bu diyaloga. Akif'in Küfe'sindeki gibi "Ne dırlanıp duruyorsun sabahleyin oradan!" diyesim geldi pazarcıya. İyi bilirim bu insancıkları. Olaya dahil olsam birden on beş kişi oluverirler. Zehirli örümcek gibi bela salgırlar. Sonra ayıkla pirincin taşını. Ulan dedim içimden, ne günahı var adamcağızın. Çıkmış gelmiş. Nereden gelirse gelsin. İçinde neler yaşadığını biliyor musun? Belki havuç alırsa soğan alamayacak. Soğan alsa patates... Belki tarttıklarının kötü olduğu kanaatine vardı. Vazgeçti almaktan. Yaşlı başlı adamı milletin içinde rezil etmenin alemi ne?

Sait Faik geçti gözümün önünden. Tütüncüye gitmedim. Hem kalem de satmıyor artık tütüncüler. Kalemim yoktu ama Facebook ne güne duruyordu. Çöktüm bir apartman duvarının dibine. Montumun cebinden telefonumu çıkarıp öptüm.

ÇAĞ MASALI

"Bizim evimizin güney penceresi Sarı Turgutların evinin giriş kapısına bakardı, Turgutların mutfak penceresi Elif bacının doğuya açılan penceresine.

Elif bacının batıya nazır penceresinden eğilerseniz kuzeydeki dut ağaçlarında serçeleri görürdünüz. Diplerinde köpekleri, çiçekleri, kelebekleri...

Pencerelerimiz camgüzelleriyle ve küpe çiçekleriyle renk cümbüşüydü.

Toprağa yakındı pencerelerimiz, ufkumuz görebildiğimiz alan kadar genişti.

Şimdi pencereler arasında geniş sokaklar, uzayan caddeler var. Pencereler gökyüzüne doğru yükseldikçe görüş perspektifimiz alçalıyor.

Evlerimiz dört artı bir... Penceresi yığınla ve geniş... İçimiz tek göz evlere mahkûm...

Mesafeler uzuyor insanlar arasında ve insanlık çürüyor gün gün. İnsan çok şehirde, yüz yüze bakan insan yok.

Partial bir laf belki benimki de ama olsun. Çağımız insanı içtenliğe, saflığa, doğruluğa yani ki yüze bakan insana hasret.” dedi yanındaki bastonuyla toprağı eşeleyen ihtiyar.

İhtiyarın hemen on metre kadar önünde fısıldaşan çocuklar masal sandı ihtiyarın söylediklerini. Sonra beton duvarlar arasında, tekrar oyunlarına daldılar. Burun delikleri zift bağlamıştı. Asfaltları somuran binbir çeşit araç gürültüsünden birbirlerini zor duyuyorlardı.

MASAL BU YA

Memleketin birinde kadın-erkek, yaşlı-genç tüm insanlar futbolcuymuş. Herkes, en iyi futbolu kendisinin oynadığını düşünürmüş. Zaman Baba da futbolcuları kategorize etmiş. Böyle yaparak onları sınıyormuş.

Alt liglerdeki futbolcular, üst ligdekilere selam vermeye çalışır, böylelikle kendilerini itibarlı göstermek isterlermiş. Üst ligdekiler ise alt liglerdekilere

formasını cicili bicili olanların selamını alır, diğerlerine tepeden bakar, kendi kişilik ve egolarını şişirdikçe şişirirmiş. Ayrıca bu ülkede iltimas da almış başını gitmişmiş. Futbolu yaşam felsefesi yapan birçok futbolcu bu duruma üzülmüyor değilmiş.

Bütün futbolcuları bir havuzda toplayan Zaman Baba, olup biteni izler, kimin iyi futbol oynadığından ziyade kimin daha karakterli olduğuna bakar, buna değer verirmiş. Karakterlileri hafızasında tutar, zaman raylarına üstüne dizer geleceğe armağan edermiş. Karakterliler, hangi ligde oynarsa oynasın seciyesi bozuklara acır, alaylı alaylı gülermiş. Çünkü futbolun amaç değil araç olduğunu iyi bilirmiş.

Birinci, ikinci, üçüncü, beşinci ...ligler varmış ama isteyen istediğiyle istediği kadar maç yaparmış bu ülkede.

Burnu Kaf Dağı'nda piknik yapan bir futbolcu, maçın birinde öyle basit bir hata yapmış ki Zaman Baba'nın gözünden düşmüş.

Zaman Baba, her maçta yaptığı gibi bu maçta da büyük bir pankart açmış: HÖRRÜK, SENİ DE GÖRDÜK.

Onlar ermiş muradına, darısı altın krampon görünümü çarıklı amatör futbolcuların başına.

Mustafa UÇURUM

PEKİ

Kadın konuştu, konuştu, konuştu.... Adam durdu bir süre, kadın merak etti, acaba bu kadar bekledikten sonra ne diyecek diye. Adam sessizce; “Peki!” dedi. ... Ve fırtına koptu birden.

Tam tersi de olabilirdi aslında. Kadın ”Peki!” dedikten sonra bir fırtına kopar mıydı onu tam bilemiyorum.

Peki, nedir acaba? Türkçe konuşmanın gri bölgesi, sessizliğin sözlü versiyonu, belki de en diplomatik kabullenme ifadesi. Dilimizdeki bu küçük dev, içimizdeki fırtınaları susturup dışarıya uysal bir kabulleniş olarak çıkıverir. Peki, neden bu kadar sık başvurduğumuz bir limandır?

“Peki” aslında tek bir kelime değil, bir duygu yansımasıdır. Tonlama ve vurgu, bu küçük kelimayı sessiz bir beyaz bayraktan keskin bir diplomatik silaha dönüştürebilir. Hafifçe düşen bir sesle söylenen “Peki, öyle olsun,” içimizdeki muhalefeti usulca gömen, savaştan vazgeçmiş bir teslimiyetin yorgun ifadesidir. Enerjiyi koruma, dalgayı kırma kararlılığı taşır. Buna karşılık, keskin, vurgulu ve biraz uzatılarak söylenen “Pekiii, tamam o zaman!” ise sabrın son zerresinin de tükendiğini ilan eder; bu, diyalogu noktalamak, daha fazla açıklama dinlememek için alınan bir karardır. Alt metninde “Anladım, yeter artık, lütfen konuyu kapat!” yazar.

Sonra, kaşların hafifçe kalktığı, dudakların belli belirsiz bir kıvrımla şekillendiği bir ton vardır: “Peki, tabii, sen bilirsin...” Bu, ironi yüklü pekidir. Söylenene samimiyetle inanmadığımızı, hatta hafiften alay ettiğimizi gösterir. İçten içe “Bu dediğinin asla olmayacağını ikimiz de biliyoruz.” demenin kibar, neredeyse nezaket sınırlarında gezinen yoludur. Fakat bir de tam tersi bir enerji barındıran, gelecek vaat eden bir peki vardır. Enerjik, diri, hemen ardından bir “ama” veya “şöyle yapsak” gelecekmiş gibi söylenir: “Peki! O zaman ben de şunu öneriyorum...” Buradaki kabul, bir teslim olma değil, aksine bir strateji değişikliği, muharebeyi farklı bir cepheden sürdürme kararıdır. Her biri aynı dört harfin, insan kalbinin labirentlerinden geçerek ses bulmuş farklı halleridir.

“Peki”nin altında yatan çoğu zaman çatışmadan kaçınma dürtüsüdür. Kültürümüzde direkt “hayır” sert, kırıcı bulunabilir. “Peki” ise o kırmayı erteler, yumuşatır, belki başka bir zamana yolcu eder. İlişkilerdeki dengeyi bozmamak, ortamı germemek için gönüllü bir sığınaktır.

Peki, çoğu zaman bir paradoksu da barındırır içinde: Dışarıya “Uyum sağlıyorum.” mesajı verirken, içeride bir öfke veya güceniklik birikebilir. Sürekli “peki” diyen insan, bir süre sonra kendi isteklerinin üzerini örten bir duvar örmüş olur. Ruhsal durum, dışarıya gösterilen uysallıkla içeride yaşanan gerginlik arasında sıkışıp kalır.

Modern Çağın Peki’si: Dijital Teslimiyet

Günümüzde “peki”nin en yaygın kullanım alanı belki de dijital iletişimidir. Mesajlaşmalarda yalnızca “Peki.” yazmak, sohbeti bitirmenin, hatta bazen pasif-agresif bir tavır takınmanın en kestirme yoludur. Noktayla bile bitiyorsa, durum ciddidir. “Peki...” şeklinde üç noktayla bitiyorsa, karşı tarafa bir şeylerin eksik veya yanlış gittiği mesajını verir, bir nevi dijital iç çekıştır.

“Peki” demek her zaman olumsuz bir iç dünyaya işaret etmez. Bazen bilgeliliğin, olgunluğun göstergesi de olabilir. Önemsiz meselelerde inatlaşmamayı, enerjimizi daha değerli savaşımlara saklamayı seçtiğimizin işaretidir. “Uysal suyun sert kayayı aşındırması” felsefesinden hareketle, yumuşak bir kabullenmenin zamanla daha büyük bir etki oluşturabileceğini bilmektir.

Ancak dikkat! “Peki” kronikleştiğinde, kişinin kendi sınırlarını çizemediğinin, sürekli başkalarının istekleri doğrultusunda büküldüğünün alarm veren bir işareti olabilir. İç sesimiz “hayır” diye haykırırsa, dudaklarımızdan çıkan “peki”ler, ruhsal bir yarılmamanın belirtisidir.

Peki mi, Değil mi?

Belki de “peki”yi dozunda kullanma sanatında gizlidir denge. Neyi kabullenip neyi kabullenmeyeceğimizi bilmek, “peki”yi bir teslimiyet silahı değil, bilinçli bir tercih aracı haline getirir. Bir dahaki sefere “peki” demek üzereyken, içinize kısa bir soru sinyali gönderin: Bu “peki”, içimdeki hangi sesin tercümanı?

Ben “aynen” ile birlikte bıraktım “peki” demeyi. İkisi de benim için bir geçiştirme stratejisinin yansıması anlamına geliyor.

Peki, yazıyı burada bitirelim mi? Tabii, siz bilirsiniz...

Ömer Faruk CEBE

BİR MODERN ÇAĞ YALNIZLIĞI

“Sağım, solum, önüm, arkam sobel!” nidasını duyunca bulunduğu ortamın sessizlik ve gizemine sotelenmiş çocukluğumuz meğer sadece ebeden gizlenmiyormuş.

İnsan, yaşadığı zamanın değerini makul bir mihenge vurup da ona değer biçmekten gayet de aciz bir varlık. Bir eleştiri değil sadece, ayrıca bir özeleştiriyi aynasından bakılarak kurulan bir cümle bu dostlar! Kimseye hiza vermek hadsizliğinden beri eylesin bizi Mevla-yı Muteal. Naçizane yaş alırken kimi hayat tecrübeleri de yüklendik günahkâr omuzlarımıza. Baktık, gördük, anladık, ağladık. Hayat sığdırdık yaşamamıza.

Ağızdan bir kere “insan” çıkınca bin kere de “ah” izliyor onu. İnsan ah insan, ah insan ah! Bir meyveye tamah ettiğin günden beri sürgün edildiğin fani hayatında, baki olanın sınırsız kudretini unutup türlü fenalıklar eylemekten uzak durmuyorsun. İyilik yaparken bile bir dönüşü olur niyetiyle el uzatıyorsun. Bir yaraya merhem olmak şöyle dursun açılan yaraya tuz yetiştirme telaşında rakiplerinle yarıştasın. “İyilikte yarışınız.” mukaddes emrinin muhatabı sen değil misin? Sana ne oluyor da hiç üstüne almıyorsun?

Damarlarında hodbinlik dolaşıyor. Senin etrafında dönsün istiyorsun dünya. Kendi değirmenine su götürmenin telaşındasın. Gözün kimseyi görmüyor. Baktığın ayna seni senden daha büyük gösteriyor. Özüne dönmenin zamanı gelir mi? Gelmez. Gelsin ama gelsin artık. Özün gibi, toprak gibi alçak gönüllü olsan tek tek her bir fert için daha huzurlu bir dün

yaya kapı aralayacaksın. Fena elbet fanidir, baki olan iyidir; seni de iyileştirir. Bir Kabil hırsına değişme Habil’in kabullenişini ve ulviyetini.

Kendin her türlü haksızlık ve hadsizliği irtikâp eylemekte sakınca görmezken, binbir çeşit hatayı “Bir şey olmaz.” örtüsü altında işlerken yanında yörendeki insanların hatalarında sergilediğin tahammülsüzlük, emin ol, senin dahi tahammül mülkünün kapılarını zorlamakta. Kendin için beklediğin hoş görüyü, başkasından esirgemen Azazil’i bile lal eyler nitelikte. Aferin insan! Sana “kan dökücü, fesat çıkarıcı” sıfatlarını yakıştıran İblis’i haklı çıkarma yarışını kendinin bile önünde birinci götürüyorsun.

Senin varlığının özü muhabbettir. Muhabbet bağını bir küçük tebessüm bile güçlendirir. Onu esirgemekteki muradın nedir bilinmez ama yanlış yoldasın. Hak ettiğin şekilde sana insanca muamelede bulunan kalplerin nahifliğini bir acziyet ve naiflik olarak kodlamanın da affedilecek bir yanı olmadığı bilsen en azından kendine “iyilik” edersin. Su gibi aziz olmak varken ne diye ateş gibi zelil olmayı seçersin?

Velhasıl aziz dostlar, saklandığımız tek kişi, birden elliye kadar sayan ebe değil artık! Şimdiki saklanmanın gerilimi hiçbir oyunda yok. Kalabalıklardan kaçıp tenhaya gizleniyoruz. İnsanlardan kaçıp yalnızlığa sığınıyoruz. Sevdiklerimizden kaçıp kendimize koşuyoruz. Kendimizden kaçıp kabuğumuza iltica ediyoruz. Kendimizden mülteciyiz. Ört ki öleyim!

HÜSEYİN ÇEVİK

KAÇIŞ

Az önce yine o büyük farelerden biri ayağımın üstünden geçti ve midemdeki rahatsızlık yüzünden zaten çok zor daldığım uykumdan beni uyandırdı. Geminin sintine bölümündeki küçük ve karanlık buğday ambarında kaçak bir şekilde yapmak zorunda kaldığım yolculuğa eşlik eden bu küçük ve pis hayvanların zoraki arkadaşlığına aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ alışamadım. Demir aldığımız günden beri uykusuzluk, açlık, pislik, gün yüzü görememek ve kimseyle konuşamamak gibi sebeplerle hem vücut hem de akıl sağlığım gittikçe kötüleşiyor. Bazen kaçmak fikrini bu kadar çabuk kabullendiğim için ölesiye pişmanlık duyuyor en nihayetinde başka bir çaremin olmadığına hükmediyorum. Herkesin parmakla gösterdiği Byblos'un en ünlü şairi ben; Giotto De Frolemenco, Fenikeli bir baharat tüccarının sedir ağacından yapılmış kırık dökük gemisinin leş gibi kokan buğday ambarında kuyruğunu kıstırmış bir köpek gibi kaçıyorum.

Günleri takip etmek için her gün başına bir tane cebime koyduğum buğday tanelerinin söylediğine göre kutsal deniz tanrıları yortusu nedeniyle şarabın su gibi aktığı ve neredeyse şehirdeki herkesin sarhoş olduğu o aysız gecede Byblos'tan kaçalı tam 23 gün olmuş. Eğer yakalansaydım size bu hikâyeyi ben değil de en iyi arkadaşım Harissa anlatıyor olacaktı, zira eğer yakalansaydım muhtemelen Nekropolis'in kimsesiz mezarlarından birinde üstümde Byblos'un ılık toprakları serili olduğu halde ölmüş olacaktım. O her şeyin bir çırpıda olup bitiverdiği aysız gecede Harissa bir soğan çuvalı içerisinde beni gizlice saklayacağı geminin ambar bölümüne indirirken bir fısıltı halinde şunları söylemişti: "Kutsal tanrılar adına Giotto, sakın ses çıkarma hatta nefes bile alma. Eğer kaptan Doria seni gizlice gemiye aldığımı anlarsa ikimiz de Akdeniz'in serin sularının tadına bakarız ve eminim bu, 13 yaşlarındayken Sydon'daki evimizin önünde denize girdiğimiz ve senin her seferinde boğuluyor numarası yaparak beni korkuttuğun zamanlardaki gibi eğlenceli olmayacaktır." Ah Harissa, en kötü durumlarda bile gülünebilecek bir şeyler bulur ve beni de güldürdü. 13 yaşındaki anılarımızı hatırlayınca burnumun direğini sızlatan soğan kokusuna rağmen kikirlediğimi ve Harissa'nın bu kikirlememe karşılık kıcıma cimcik attığını bugün

gibi hatırlıyorum. Zaten Harissa küçüklükten beri beni hep korur, başım ne zaman belaya girse ne pahasına olursa olsun beni kurtarırdı. Bu yolculuğun onu gördüğüm son yolculuk olduğunu, bir daha hayatım boyunca onun o kıvrıcık koyu kahverengi saçlarını göremeyeceğimi nerden bilebilirdim. Hayatımı kurtardığı için ona teşekkür edememiş ve onun gerçek bir dost olduğunu söyleyerek sarılamamış olmak kalan ömrümde bir bıçak yarası gibi hep içimi kanatıp durmuştur.

Çoğu zaman yelkenleri indirip yol alsak da bazen rüzgârın olmadığı zamanlarda ağır prangalarının metalik seslerini ambardan dahi duyabildiğim forsaların çektiği küreklerin gücüyle Akdeniz'in dalgalarını yarıyorduk. Forsaların uyumlu bir şekilde kürek çekmek için bağrımları, geminin kış tarafında bu tempoyu tutturmak için çalınan davulun tok sesi ve pranga demirlerinin şingirtısı birleşince bir müziğe dönüşüyor ve bana kaçtığım o geceyi hatırlatıyordu. O gece, Byblos'un en tenha tavernalarından biri olan Pepp'e'nin yerinde ben, Harissa ve işte b.k çuvalı gibi kokan buğday ambarında mide saframı çıkarmaktan günlerdir eriyip bittiğim bu yolculuğu yapmak zorunda bırakan Aisha ile tıpkı böyle bir müzik eşliğinde kutsal deniz tanrıları yortusunu kutlamıştık.

O kadar çok eğlenmiş, o kadar çok içmiştik ki gecenin sonunda Aisha'nın sarmaşıkların olabildiğince yeşile boyadığı bir duvar dibinde beni uzun uzun öpmesine bile karşı koyamamıştım. Şimdi düşünüyorum da geriye dönüp o geceyi tekrardan yaşama imkânım olsa tüm bu acılara, ayrılıklara ve göz yaşlarına rağmen o yasak öpücüğe yine karşı koyamazdım.

Harissa, Aisha ve ben çocukluk arkadaşydık, Sydon'da birlikte büyümüş Akdenizin sularında yüzmeyi birlikte öğrenmiştik. Sonraları yollarımız ayrılmış ben Dimask'ta bir şiir enstitüsüne kaydolmuştum. Harissa ve Aisha ise Byblos'ta kalmıştı. Yıllar sonra Byblos'a bir delikanlı olarak döndüğümde ise Aisha'nın Byblos Prensi Elyssa ile evlendiğini öğrenmiştim. Küçükken Sydon kıyılarında denize daldığımızda hep en büyük deniz yıldızlarını çıkaran Aisha demek bu sefer de büyük bir balık yakalamıştı. Zaten bu kadar güzel bir kız ancak bir prene yakışırdı, melankolik bir şaire değil. Bir çocuk ola-

rak bıraktığım ancak aradan geçen onca zamandan sonra serpilip güzelleşen ve Kommagene tanrılarını bile kıskandıracak güzelliğe bürünen Aisha her ne kadar artık bir prens eşi olsa da arada sırada bizlerle görüşmeye Sydon'daki mahallemize gelir bakır rengi teninde ışıldayan elmaslara, yakutlara aldırmadan bizimle denize girer, tütün içer, humus yerdi. İşte o yasak öpücüğü dudaklarıma bıraktığı gece Prens Elyssa'nın paryalarından birisi bizi görmüş ve belki de özgürlüğünü kazanabileceği umuduyla bu olayı Prens Elyssa'ya yetiştirmişti. Haberi alan Elyssa, zavallı Aisha'ya türlü işkenceler yaptıktan sonra zindana attırmış, sarayın ayık kalmayı başarabilmiş tüm askerlerini ise beni yakalamaları için Byblos sokaklarına salmıştı. Harissa'nın bana anlattığına göre askerler beni evimde, mahallemde ve açık kalmış bütün tavernalarda aramış, bakılmadık bir delik bırakmamış, ayık gördükleri herkese hatta Harissa'ya bile sormuşlardı. Harissaise; "Ben de o lanet Giotto'yu arıyorum; eğlencemizin tüm hesabını bana yıktı, donuma kadar meteliksiz kaldım, onu bir bulursam burnundan fitil fitil getireceğim!" diyerek askerleri savuşturmuştu. Bense o esnada her şeyden habersiz, dudaklarımda Aisha'nın ipeksi dudaklarının bıraktığı sarhoşlukla çocukluktan kalma sığınağımız olan limandaki sandallardan birinin içinde hayaller içerisinde uykuya dalmıştım. Harissa'nın beni sarsarak uyandırdığını, birkaç saat içerisinde limandan Roma'ya bir Fenike gemisinin hareket edeceğini, bu gemiyle şehri terk edeceğimizi, askerlerin beni yakalaması halinde öldüreceğini bu nedenle beni gemiye gizlice alacağını söylediğini o sarhoş halime rağmen gün gibi hatırlıyorum. İyi yürekli dostum Harissa'ya Aisha'ya bizimle gelmesini söylemesini istediysem de bunu yapmadı ve o geceden sonra Aisha'nın o kocaman gözlerini, bukleli saçlarını ve ipeksi tenini rüyalarımından başka bir yerde göremedim.

Harissa'nın arada bir kaptan Doria'nın şüpheli bakışlarından fırsat buldukça ambara getirebildiği kuru peksimet ile Ksara şarabı bu çileli yolculuğum esnasında mideme giren tek yemektir. Zaman zaman fırtına halini alan ve bizi pençeleriyle batırmaya kararlı bir canavar gibi geminin bordalarını tokatlayan Akdeniz'in koyu lacivert suları; doğduğum, sevdiğim, sevildiğim ömrümün en güzel yıllarını geçirdiğim Byblos ile arama aşılmaz duvarlar örerken haya-

tımın geri kalanını geçireceğim Roma'ya beni biraz daha yaklaşıtıyordu. Bir öpücüğe tüm hayatımı feda etmiştim, bu gerçekten çok ağır bir bedeldi.

NEDAMET DUYGUSU ÜZERİNE

SEMİH GEÇEN

İnsan her ne yaparsa yapsın, öyle veya böyle, az ya da çok, bazen yaptıklarından dolayı, bazen de yapmadıklarından veya yapamadıklarından dolayı bu dünyadan nedamet (pişmanlık) ile ayrılacaktır. Kalabalıkta yolun sağından yürüse sol tenha görünür, soldan yürüse sağ sığ görünür. İnsan genellikle tercih edip elde ettiklerini küçümseme, öteki seçenekleri ve elde edemediklerini yüceltme eğilimindedir. Bu küçümseme ve yüceltmelerin en temeldeki olası sebebi şu olabilir: Elde edilenler belli bir ölçüde gizemini, büyüsunü yitirir, elde edilemeyenler ise hâlâ içinde bir parça sır barındırır, sır aynı zamanda cazibe üretir, insanı ardında sürükleyen ise genellikle peşinde koştuğu şeyden çok onu peşinden koşturmayı iten bu cazibedir. Kavuşmak büyü yitimidir, kapılar açılır, sırlar aşikâr olur, yol biter ve büyük hikâye nihayete erer. Kavuşma umudu ise tüm meşakkatlere rağmen yolda yürümeye devam etmektir, kapılar zorlanır ancak kapılar ardındaki sırlar korunur, sırlar korununca umut harlanır, kavuşma umudu ise yaşam serüvenini yeni hikâyelerle devam ettirir. Bu sebeple hikâyeler devam etmeli deniliyorsa Kerem Aslı' ya, Ferhat Şirin'e, Mecnun Leyla'ya asla kavuşmamalıdır, en azından bu dünyada. Sözü burasında kadim sual tekrar gündeme gelir: Varmak mı daha üstündür yoksa yolda olmak mı?

Varmak, bir şeyi neticelendirmektir. Neticelenen şeyin dosyası zihinden düşer, mazruf zarfa girer ve zarf mühürlenir. Mühürlenmiş şey ise evvela hatıralara dönüşür, bir müddet sonra da hafızalardan silinmeye başlar. Neticelenen unutulur, unutulmuş değeri yitirir. Değerini korumak yarım kalmaktır, yarım kalmak yolda olmaktır. Varmak, varış noktasını dondurmaktır ve o anda kalmak, yolda olmaksızın yürümeye devam etmektir. Bir tam ile varmaktan üç yarım ile devam etmek tamdan daha fazla yol aşmaktır. Yani daha fazla yaşamaktır. Yıl hesabından bağımsız, daha fazla yaşamak daha az pişman olmaktır. Bu nedenle yolda olmak varmaktan üstündür.

İnsan onuruna yakışan hür iradesiyle tercihte bulunmaktır. Her tercih en nihayetinde bir vazgeçiştir. Doğru ve isabetli tercihler konusuna gelince, tercih ettiklerimizin mi daha iyi yoksa vazgeçtiklerimizin mi daha doğru olduğuna dair görüşlerimiz ekseriyetle zan boyutundadır. Zira seçenekleri, yol

boyunca yaşanacakları başından sonuna kadar kim bilebilir? Hangi tercih daha iyi ve doğrudur, hangi insan kesin konuşabilir, tüm seçenekleri aynı anda yaşama, yani aynı anda kıyaslama imkânı olmayan insan için seçeneklerden birini yüceltmek ne kadar doğrudur? Biz her yeni durumu kendi vaktinin şartlarına göre değil, mevcut şartlarımıza göre değerlendiririz. Kendi vaktinde en doğru kararı verdiğimizizi düşünürüz, şayet daha doğrusuna ikna olsaydık ve şartlar bu seçimi mümkün kılsaydı muhtemelen öteki seçeneği tercih ederdik.

İnsan her dem yeniden doğar, bugünün doğrularına dünün bizi, bugünkü bize de dünün doğruları ekseriyetle mütenasip düşmez. Her insanın hakikati görecelidir, hâl böyleyken doğruların ve tercihlerin göreceliği bizce çok daha açıktır. Görece olan hangi şey mutlakmış gibi değerlendirilebilir, kim nedamete dair reçete dağıtabilir? Mesela bu konuda tecrübe koşulsuz güvenebilir miyiz?

İnsan hem fiziksel, hem zihinsel hem de duygusal olarak yaşlanır/zayıflar. Duygular yıprandıkça veya yaşlandıkça sağduyu yitimine uğrar, itidalden uzaklaşır, güvenilirliği sarsılır. Duyguları toplum tarafından yıpratılmış, çokça hırpalanmış bir bilginin veya ölümün gölgesi üzerine düşmüş bir pirifâninin duygusal reflekslerine, keşkelerine yeterince güvenemeyiz. Öyle değil de böyle yapsaydınız demelerine edep gereği kulak verirdik ancak mutlak doğrular gözüyle bakamayız.

Bazen doğrular dahi zamandan ve mekândan nasibini alır ve değişime uğrar. Dünün doğrusu bugün için hatalı olabilir, bugünün doğrusu da yarın kusurlu kabul edilebilir. Yani doğrular dahi göreceli olabilir. Hâl böyleyken bütünü görmeksizin parçaya bakıp pişmanlık duygusuna fazlaca kapılmak hatalı bir tercih olabilir.

İnsan aldığı kararlardan çok almadığı/alamadığı kararlardan dolayı nedamet duyar, bazı yapıp etmelerinden dolayı bir pişman oluyorsa, yapmadıklarından dolayı on pişman olur. İnsan bir konuda etraflıca düşünüp, karar alıp sonuçları itibarıyla kararını hatalı bulabilir. Bu durum onda belli bir pişmanlık duygusuna da sebep olabilir; ancak her şeye rağmen kendi adına karar almış olmanın ve kendi kararla-

rıyla yaşamaya cür'et etmiş olmanın öz saygısını da hisseder. Erich From “Yaşanmamış yaşamlar dünyasındayız... Bu dünyada büyük bir çoğunluğumuz yaşamadan ölüyor.” der. Her birimiz az ya da çok kendi içimizde yaşanmamış bir hayat taşırız: Böyle değil şöyle olmalıydı, hayatımı ne için tükettim. Başkalarının hayallerini, beklentilerini, saplantılarını gerçekleştirmek zorunda mıydım? Toplum tarafından onaylanan uslu çocuk rolü niçin bu kadar uzun sürdü, bak artık çocuk değil bir yetişkinim ve niçin hâlâ uslu çocuk rolüne devam ediyorum. Şairin dediği gibi “Savaş bitmiş, ben nöbette unutulmuşum.” Sahi, neyin nöbeti bu? Başkalarının hayallerinin nöbeti, beklentilerinin nöbeti, saplantılarının nöbeti, uslu çocuk rolünün nöbeti...

İnsan ne zaman rol yaptığını bilir ve bu durum yaşanmamış bir hayatın pişmanlığıyla öfke birikimine sebep olur. Güzel yaşlanmayan insanların aksi ve öfkeli oluşları genelde bu yüzdendir. Rol yapmanın karşısına doğallığı öneriyorum. Doğal olan yani samimi ve sahici olan, yani eksik ve kusurlu olduğunu bilmek ancak buna rağmen kendi adına karar almaktan vazgeçmemek, alınan kararların sorumluluğunu üstlenebilmek, kötü ve yanlış giden şeylerden vazgeçebilmek, yeni hikâyelere başlamaktan çekinmemek. Rol yapan insan genellikle kendisi için kötü ve yanlış olan şeyleri bir ömür sırtında taşır, bazen bu yükün altında yorulur ve mırıldanmaya başlar.

Toplum onun bu mırıltısına homurdanır, onu kınar, uslu durmazsa aşağılar ve kendisinden beklenen uslu çocuk rolüne devam etmesini ister. İnsan bazen de kendisine, alışkanlıklarına meydan okuyamaz ve o yükü kendi rızasıymış gibi taşır. Tüm bunlar derin kırılmalara sebep olur ve insan kendisinden vazgeçer. Sadece başkalarını memnun etmek için ve alışkanlıklarına güç yettirmede için rolünü bazen bile isteye bazen de çaresizce devam ettirir. Pişmanlık mı, bundan daha büyük sebep ne olabilir?

İyi bir yaşam için kendi adımıza karar ve sorumluluk almayı öneriyorum. Yaşamak nikâh akdi gibidir: Hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, kendi hür irademizle, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta kendi adımıza karar ve sorumluluk almaktır. Hiç kimse bir başkasının yarım kalmışlığını kendi hayatını feda ederek tamamlamak zorunda değildir. Tüm hayatlar eşsiz ve biriciktir ve bir defa yaşanacaktır, değerini de zamanın geri döndürülemezliğinden alır. Biz doğar doğmaz kendimizden ayrı düşeriz ve tüm hayat esasında kendimize varıp varamadığımızın hikâyesidir. İnsan hayatı için geç yoktur, pişmanlıkla geçen bir ömrün sondemlerinde dahi kendisini bulmak için umut vardır. Bazen bir anlık bir aydınlanma bir ömür süren pişmanlığı telafi edebilir. İnsan “Tüm bunlar bu tek ve biricik an içinmiş, kendimi kendi içimde perdesiz görebiliyorum.” diyebilme umuduyla yaşmalıdır.

Sevim KARANARLIK

GÜL REÇELİ

Anadolu'nun hangi köşesinde olursanız olun muhteşem eli öpülesi annelerimizin anne kokan reçellerini tatmadan yaşadığınız coğrafyanın tadına varmış olmazsınız. Armuttan tutunda ayva, üzüm, şeftali, kayısı, kuşburnu ve hatta gülden yapılmış reçelleri tatmak bir anne elinin şefkatine, sevgisine, ilgisine mazhar olmaktır.

Malum enfes lezzetleri tattıran anne eli olunca çocukluğumun lezzetleri saymakla bitmez. Köy çocuğu olmak, köyde yaşamak da ayrıcalıktır. Hele bisküvilerin arasında çikolata kadar lezzet veren kuşburnu pekmezi ve kat kat arası bu lezzetle bezenmiş bisküvi, "Olsa da şimdi de yesek." diyeceğimiz o muhteşem tat yok mudur?

Boşuna demiyorum ya saymakla bitmez diye. Bir de o unutamayacağım gül ve reçeli... Nedir mi o? İşte, Ayşe babaannemin o meşhur mu meşhur gül reçeli. Ayşe babaanne; gül kokan, gül seven, gülden reçeller yapan, güller kadar güzel, güllerle bezenmiş daima gülen, gül Ayşe babaanne.

Kimdir bu Ayşe babaanne?

Küçük yaşta, köy yerinde sevgi nedir bilecek yaşa gelmeden ailesi münasip gördüğü kişi ile evlendirilmiş eli öpülesi Ayşe babaanne...

Doğmuş kadın olmuş, doğurmuş anne olmuş. Anne olmuş hem de birçok defa olası ananeler yine bırakamamış. Onlar, her doğum sonrası yine doğurmaya aday olan kendi hemcinslerini dünyaya getirmiş, bunlar yetmemiş olacak ki eşine bir erkek varisi verinceye kadar doğurmayı görev edinmiş.

Diyorum ya eli öpülesi, sadece eli mi...Gönlü, kalbi, bastığı ayaklar öpülse Ayşe babaanne.

Ve gel gelelim erkek varise, evlada. Bu görevi de yerine getirmiş, bir güzel erkek evladı da doğurmuş, o kadar yükün arasında çitilediği çamaşırlar, astığı esbaplar, baktığı sabilerin arasında bir de Ömer'i doğuruvermiş bir gül anne idi o.

Adını da Ömer koymuş ki; Ömerler adaleti temsil eder diye. O da büyüsün, okusun adil olsun, adına yakışır bir hayat sürsün.

Ayşe babaanne çalışkan, azimli ve hep gülen bir kadındı. Zamansız olur ya ayrılıklar, zamansız gelişmişti çat kapı ayrılıklar.

Oysa sabah her vakit olduğu gibi çayı ateşe koymuş, soğandan bir güzel mıhlama yapmış, evden selamete uğurlamıştı kocasını.

Bilseydi son kez yapacağını o yemeği, bilseydi son kez aynı sofrayı paylaşacağını, bilseydi son kez olacağını her şeyin... Bilememişti..

Ölüm zamansızdı, ansızın çalardı kapıyı.

Ayşe babaanne ev işlerine dalıp gitmiş, çamaşır sererken koşarak gelen nefes nefese kalan komşunun sesiyle uykudan uyanır gibi kalakalmıştı. Eşi, evinin direği, can yoldaşı çit sürerken traktör devrilmiş, oracıkta son nefesini vermişti.

Ahh Ayşe babaanne! Bunca yükün altında bir de babasız kalan yetimlerine baba olmak zorunda kalmıştı. Acılarını kalbine koymuş, ağlayamamıştı. Ahhh Anadolu'm, buram buram cennet kokan analarla dolu yurdum! Hem ana hem baba olan güzel yürekli kadınların diyarı yurdum.

Zaman bu, acı da olsa tatlı da olsa geçerci.

Ayşe babaanne içinde öyle olmuştu, kendini hiç saymış, varı yoğu çocukları olmuştu. Hem erkek hem kadındı o, dışarıda erkek içeride anne olmuştu. Tüm gücüyle canhıraş mücadele vermişti çocukları için. Elinden geleni yapmış ve okumak isteyeniyi okutmuş, evlenmek isteyeniyi de evlendirip yuvalarını kurmuştu.

Gel gelelim Ömer'e. Malum Anadolu'da erkek çocuk deyince bilenler bilir, önde sevilir, önde tutulur. Ayşe babaanne her ne kadar örf adetlerine düşkün ise de malum adil bir kadındı, çocukları arasında hiçbir ayırım yapmamıştı, hepsine eşit davranmış, hatta Ömer'i de hep daha çok sorumluluk altına sokmak istemişti.

Ömer de onun yüzünü kara çıkarmamış, canla başla hem annesine dayanak olmuş hem de derslerinde çok başarılı olmuştu. Gittiği tüm okulları başarı ile bitirmiş, sonunda doktor olmuştu. Ayşe babaannede tüm çocukları için canla başla çalışmış, o tarla senin bu tarla benim demeden diplomalarını alana kadar çalışmaya devam etmişti.

Ömer adil, Ömer adaletli, Ömer fedakâr, Ömer annesine verdiği sözü tutmuş doktor olmuştu. Annesine hak ettiği sevinci yaşatmıştı. Ayşe babaanne

başka ne isteyebilirdi ki... Oğlu eşinden sonra ona el olan, dayanağı olan yavrucuğu ona verdiği sözü yerine getirmiş, okumuş, doktor çıkmıştı.

Ayşe babaanne yıllarca Ömer'ine hasret yaşamış, gözleri yollarda postacının getireceği mektupları bekleyip durmuştu. Nihayet bu hasret bitecekti sonunda. Ayşe babaanne hazırlıklara koyulmuştu Ömer'in geleceğini haber alır almaz. Sarmalar yapmış, börekler açmış, baklavalar yapmış, güllerden bezeli reçeller hazırlamış, döktürüvermişti tüm meziyetlerini.

Gül kokardı Ayşe babaanne, gül gibi kadındı demiştim ya.

Güneş batmış, gökyüzü kararmıştı, yatsı namazını kılıp yatağına uzanmış, geçmiş hülyalara dalmıştı. Hülyalar içinde gözlerini kapatmıştı.

Kapatmıştı gözlerini son kez gül kokan güllerle bezenen kadın.

Ömer, sabahın erken saatlerinde koşarak evine dönmenin heyecanını yaşarken otobüsten inip koşar adımla yürüyordu her şeyden habersiz gül kokan kadına. Kapıya yaklaştı, kalbi özlem doluydu, anacığına gelmişti, ana ocağına varmıştı. Kapıyı yavaşça

çaldı, bekledi, tekrar çaldı. Anacığı uyuyakalmazdı kalmaya ama malum yorulmuştur, eskisi kadar genç değil diye düşündü.

Anacığının anahtarı koyduğu gizli bir köşe vardı, yeri yıllarca değişmemişti. Daha fazla ses çıkarmak istemiyordu. Anahtarı yerinden alıp yavaşça kapıyı açtı. İçeri girer girmez gül kokusu sarmıştı içini. Yürüdü, yürüdü anacığı yataktaydı. Öptü, gül gibi kokuyordu her yeri, bir daha öptü. "Anacığım!" dedi sessizce, "Ben geldim, Ömer'in geldi." Ses yoktu. Tekrar seslendi ama ses yoktu. Derin bir sessizlik doldurdu odanın içini. Ayşe babaanne yavrucuğu Ömer'i beklerken hülyalara dalmış, o dalış bir daha uyanmamıştı. Ömer anacığının soğuk bedenine dokunup kalakaldı, zaman durmuştu, saatler artık işlemiyordu. Anacığından geriye sadece kokusu kalmıştı. Ona sarıldı, bırakamadı.

Ölümdü bu ve kapıyı ne zaman çalacağı bilinmezdi. Ömer de bilememişti, bilseydi anacığının kapısını daha önce çalmaz mıydı?

Geriye ne mi kaldı? Gül kokan, güllerle bezenmiş, gül seven, daima gülen, Ayşe babaannenin hatırası...

MERKEZ YAYIN GRUBU

Kale Mah.Elçibey Cad.Şehit Ömer Erüstün Meydanı A101 Yanı Kat:1 Afşin/KAHRAMANMARAŞ

Genel Yayın Yönetmeni

HALİL
DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

AHMET
ARDIÇ

Yazı İşleri Müdürü

TAHİR
GÖRENLİ

Yazı İşleri Müdürü

MUZAFFER
VURAL

Yazı İşleri Müdürü

ALİ
DOĞAN

Yazı İşleri Müdürü

MEHMET
GÖREN

Yayın Yönetmeni

HÜSEYİN
BOZKURT

Yayın Yönetmeni

İLKER
GÜLBAHAR

Yayın Yönetmeni

HACI
MUSTAFA
DEMİR

Yayın Yönetmeni

SÜLEYMAN
ÇİNPOLAT

Yayın Yönetmeni

SELMA
ÖZDEMİR

Sosyal Medya Yöneticisi

SALİH
MENDERES
BARDİZ

Sosyal Medya Yöneticisi

İDRİS
SARIHAN

Sosyal Medya Yöneticisi

SELÇUK
KAYAPINAR

Sosyal Medya Yöneticisi

HALİL
DEMİR

Sosyal Medya Yöneticisi

Yayın Kurulu Üyesi

RAMAZAN
KIRAÇ

Yayın Kurulu Üyesi

TÜLAY
ÖZDEMİR

Yayın Kurulu Üyesi

SULTAN
KIZILDAĞ
ÜN

Yayın Kurulu Üyesi

AYŞE
ARSLAN

Yayın Kurulu Üyesi

ÜLGER
GÜLBAHAR

Kıraç Beton

0 344 511 7878
0 533 921 0252

KIRAC
BETON

"Sağlam Düşünün"

